

ΑΓΑΝΙΠΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Υπό τεσσάρων νέων.

ΕΤΟΣ Β΄.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1868

ΦΥΛ. 16.

«Παιδεία γὰρ τῶν ἐν ἡμῖν μόνον ἐστὶν ἀθάνατος καὶ θεῖον.»

(Πλούταρχος.)

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΙ.

ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ. Ἀλέξ. Γ. Τοπάλης. — ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ. Ἄνδρ. Μαρ-
νέρης. — ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ. Σπυρ. Ζέζας, καὶ Γ. Παπακυριακόπουλος. — ΕΝ
ΠΥΡΓΩ. Δ. Γ. Βέργος. — ΕΝ ΚΑΛΑΜΑΙΣ. Θ. Χ. Δουλιάνης. — ΕΝ ΦΙΛΙΑΤΡΟΙΣ
Ν. Γ. Κάκαβας. — ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ. Δ. Βολτέβρης. — ΕΝ ΚΥΠΡΩ. Ἡρ. Κοντούρης.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ
ΣΕΡΓΙΟΥ Χ. ΡΑΦΤΑΝΗ

1868

ΑΓΑΝΙΠΠΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 16.

Ἐν Ζακύνθῳ, Ἀπρίλιος 1868.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ.

ΣΚΗΝΑΙ ΕΝ ΚΡΗΤΗ. Ἐπιστολή Φλουράν.—
Ἡ Παρισίην.— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ. Δ' Ἀλμάντης
κτλ. (Συνέχεια).— ΠΟΙΗΣΕΙΣ. Ἐλεγείον εἰς Ὀ-
θωνα. Φόρος φιλίας ἐπὶ τοῦ τάφου Ἑλένης Κα-
τραυῆ. Πόθος.— Ἐπιστολή ἐκ Βιέννης.— Ποι-
κίλα.— Λύσις αἰνίγματος.

ΣΚΗΝΑΙ ΕΝ ΚΡΗΤΗ.

Δύο καὶ ἐπέκεινα ἔτη παρήλθον
ἐν μέσῳ καρτερικῆς καὶ ἀπαρμι-
λου πάλης, ἐννέα ἔλοι ἔληξαν μῆ-
νες ἀφ' ἧς δι' ὀλίγων δακρύων ἐθρη-
νήσαμεν τοὺς μάρτυρας τῆς ἡρώιδος
γῆσου 1), πλὴν σκληρῆ μοῖρα τὸ
ἀπέραντον δοῦτο μαρτυρολόγιον, ὁ
ἄριστος οὗτος ἀγὼν παρατείνεται ἔ-
τι καὶ σήμερον. Οἱ Κρήτες μάχον-
ται τὸν ἱερὸν ὑπὲρ Πίστης καὶ
Πατρίδος ἀγῶνα, ἀλλ' οὐδεὶς τέρ-
μα τίθει ἐπὶ τῶν ἀντῆρων ταλαι-
πωριῶν τοῦ ἀτυχοῦς τούτου λαοῦ. Ἡ
παραπόδας καταχωρομένη ἐπιστολή
τοῦ Φιλέλληρος Γάλλου Γουσιάδου
Φλουράν πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις συν-
τάκτην τῆς ἀξιολόγου ἐφημερίδος Ἰν-
dépendance Hellenique K. M. Κα-
ρελλόπουλον εἶναι ἡ ζωηρότερα εἰκὼν
τῶν κακουγιῶν καὶ δεινοπαθημάτων
ἀξιοθρηνητῶν γυναικοπαίδων. Ὁ Κ.
Φλουράν, τοῦ ὁποίου τὰ φιλε-
λληρικὰ αἰσθήματα ἤχησαν πανταχοῦ,

διατρύφας ἐπὶ πολλοῦς μῆνας ἐπὶ
τῆς μαρτυρικῆς γῆσου, μονοουχὶ
συνυπέστη μετὰ τῶν Κρητῶν τὴν
πεῖναν καὶ τὴν δίψαν, τὸ ψῦχος
καὶ τὰς ὄρεσιβλους κακώσεις, ἀλλὰ
διὰ τὸ τοῦ λόγου καὶ τοῦ γλαφυ-
ροῦ καλάμου τοῦ συνηγόρησεν εὐ-
γλωττῶς ἐνώπιον τῆς Εὐρώπης ὑπὲρ
τοῦ πολυτλήμονος τούτου λαοῦ 1),
δικαίως ὅθεν οἱ Κρήτες τὸν ἀνε-
κῆρυξαν ἀντιπροσώπων των, ἀφοῦ
πρῶτον τὸν ἐπιλοφόρησαν διὰ τοῦ
τιμητικοῦ ὀνόματος γενικοῦ πολίτου

1) M. Flourens, qui n' a encore donné que de courts fragmens de la relation qu' il a promise, est resté plus longtemps en Crète que M. Shinner, et, parlant le grec, y a été bien plus mêlé aux hommes et aux choses. C' est qu' il y était allé non pas, comme le journaliste anglais, en simple curieux, mais en soldat volontaire d' une cause qu' il avait déjà voulu servir par la parole et par la plume. Il parcourut donc, le fusil sur l' épaule, l' île presque tout entière, il servit sous les ordres de plusieurs des chefs de l' insurrection, et en plus d' une rencontre il fit le coup de feu contre les Turcs. REVUE DES DEUX MONDES. Tome 74, Livr. 4, 15 Avril 1868, Page 863. Deux ans d' Insurrection en Crète, par George Perrot.

1) Ὁρα Ἀγανίππη. Φύλ. 9, Τόμ. Α'.

της εὐάνδρου νήσου. Ἄν ἀποθαρήνόμεθα ὅτι καὶ ταυῦν, ἀπὸ τοῦ κέντρου της ἐσπερίου Ἐδρώπης, θὰ ὑψώσῃ τὴν ἠχέουσαν καὶ εὐφραδὴ φωνήν του, ὅπως μορφωθῇ κοινὴ γνώμη, ἥτις πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἐπεγεργήσασα ἀποτελεσματικῶς, δὲν δύναται καὶ ἤδη ἢ γὰ ἐκβίαση τοῦ ἰσχυροῦ ὅπως θέσωσι τέρμα εἰς τοιοῦτον αἱματηρὸν δράμα, ὅπερ πρὸς ὄνειδος τοῦ πεπολιτισμένου χριστιανικοῦ Κόσμου παίζεται ὑπὸ τῶν αἰμοχαρῶν της ἀνθρωπότητος καὶ της προόδου δικιωτῶν.

Ἴδου ἡ ἐπιστολὴ ἐν μεταφράσει.

Ἐν Κρήτῃ, ἐπαρχία Μαλεβουζίου,
22 Ἀπριλίου 1868.

Φίλτατέ μοι Κανελλόπουλε!

I

Καίτοι ἀποκρούων τὴν ἀπόφασίν μου τοῦ νὰ ἐπανακάμψω εἰς Κρήτην, οὐχ ἤττον σὺ ὁ ἴδιος συνησθάνεσο ὅτι οἱ ἰσχυροὶ λόγοι σου δὲν θὰ ἴσχυον νὰ μὲ ἀναχαιτίσωσι πρὸς τοῦτο. Ἴδου ἐγὼ πάλιν ἐνταῦθα μετὰ ἐννεάμηνον ἀπουσίαν, καὶ, πρὸ πάντων, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου, τὴν χειρίστην τῶν δυστυχῶν.

Οἱ ἀτυχεῖς οὗτοι Κρήτες τὸ πᾶν ἐθυσίασαν ἵνα ἀποτινάξωσι τὸν μουσαρότερον τῶν ζυγῶν. Παλαίους πρὸ διετίας φαντάσθητι τὴν ἐρήμωσιν της χώρας των! Πολὸν ἀπέχουσι τοῦ νὰ φθάσωσι μέχρι τοῦ φρικαλέου της ἀνθρωποφαγίας σημείου, ὡς οἱ ἐν Ἀλγερίᾳ Ἀραβῆς μας, ἀλλ' ὑποφέρουσι περισσότερο στερούμενοι καὶ στεγῶν καὶ ἐνδυμάτων, ἐν τῷ μέσῳ παγερωτάτων, καίτοι εὐρυχωρῶν, ὁρέων.—Σᾶς γράφω ἀντικρυ τῶν ἀπροσβλέπτων ὑπὸ της λευκότητος κορυφῶν της Ἰδης. Ὁ ἥλιος ἀνατέλλων πλήττει διὰ τῶν ἀκτίνων του τὰς ἀτελευτήτους ταύτας χιόνας, ἐν ᾧ ἡ κοιλὰς, ἐν τῷ βάθει της ὁποίας διατελοῦμεν, ὑπάρχει εἰσέτι ὑπὸ τὸ σκίῳφως της πρωίας.—

Οἱ πέτε ἐκ τῶν ἀρχαίων συαγωνισῶν μου ἐθελονταί, οὐς εὖρον ἐν Σύρῳ καταφυγόντας ἐκέισε πρὸς ἀνάκτησιν της ὑγείας των, της ἐξαντληθείσης ὑπὸ τῶν κακουχιῶν σκληροτάτου χειμῶνος, καὶ τοὺς ὁποίους ἐπανήγαγον εἰς Κρήτην, ἀνάπτουσι τὰ πυρὰ μας.—Ἀπὸ πρωίας ὄλαι αἱ κορυφαὶ τῶν ὁρέων στέφονται ὑπὸ λεγεῶνων πεινῶντων, γρασιῶν, κορασιῶν, μητέρων μὲ τὰ βρέφη εἰς τὰς ἀγκάλας, ἀνυποδήτων καὶ μόλις καλυπτομένων διὰ σάκκων ἐξ ἀλεύρου, προσελθόντων ἐξ Ἑλλάδος καὶ χονδροσιδῶς ἐξέχυμμένων,—γερόντων, τῶν ὁποίων τὸ κατάγυμνον στήθος δεικνύει τὰς οὐλὰς προγενεστέρων ἀγῶνων διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν της πατρίδος.—Ἐμαθον τὴν ἄφιξίν μας. Πρὸ δύο μηνῶν τὸ ἐκ Σύρου ἀτμόπλοιον δὲν προσωρμίσθη εἰς τὴν ἐπαρχίαν των ὅπως κομίσῃ τροφάς. Καθ' ὅλην δὲ τὴν διάρκειαν τῶν δύο τούτων μηνῶν δὲν ἤσθιον ἄλλο ἢ βρασμένα χόρτα (λάχανα) καὶ κεράτια. Οἱ ἀδιάλλακτοι αὐτῶν πολέμιοι, οἱ Πασσάδες οὗτοι, οἵτινες ἀκολούθως θὰ μεταβῶσιν εἰς Παρισίους ὅπως σφίγξωσι τὴν χεῖρα τῶν διπλωματῶν μας, θέλοντες νὰ τοὺς ἐπαναγάγωσι εἰς τὴν ὑποδούλωσιν διὰ της πείνης, ἀπετέφρωσαν τὰ σπαρτὰ καὶ τὰς οἰκίας, κατέθραυσαν τὰ ἄροτρα, καὶ ἀπέκοψαν τὰ κάρπιμα δένδρα.

Θεωρῶν περὶ ἐμοῦ ὄλας αὐτὰς τὰς εἰκόνας, παριστώσας τὴν πάθησιν εἰς τὸν ἀνώτατον καὶ φρικαλεώτατον βαθμόν, ὄλας αὐτὰς τὰς μητέρας τῶν ὁποίων τὰ βρέφη λιμοκτονοῦσιν ἐπὶ ἐξηντλημένων στέρνων, ὄλα αὐτὰ τὰ θύματα της πείνης καὶ της ἀθλιότητος, νομίζω ὅτι κατῆλθον εἰς τινὰ τῶν κύκλων τοῦ Ἄδου τοῦ Δάντου. Τείνουσι ἅπαντες τὰς χεῖράς των πρὸς ἐμὲ, ἵνα λάβωσι μερίδιον της ἐξ Ἑλλάδος πρὸς ἐλεημοσύνην ἀποστελλομένης τροφῆς, περιθάλψεως ἥκιστα ἐπαρκούς πρὸς ἀνακούφισιν τοιοῦτων δυσυχῶν. Ἄπὸ τεσσάρων μηνῶν δὲν τρώγομεν ἄλλο τι ἢ χόρτα, κεράτια καὶ ρίζας» μοι λέγουσι. «ὁδός μας ἐ-

λίγον ἄλευρον.» Ὅταν δὲ τοῖς δίδω ὀλίγας φούκτας, αἱ ταλαίπωροι γυναῖκες ὑψοῦσαι τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Οὐρανὸν «ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀνταμείψῃ διὰ τὴν εὐεργεσίαν σου» φωνάζουσι, καὶ ἐπιστρέφουσι γηθόσουνοι, λησμονοῦσαι ἐπὶ τινὰς ὥρας τὸν τρομερὸν λιμὸν των.

II

Οὐδέποτε θὰ διαφύγῃ τὴν μνήμην μου, φίλτατέ μοι Κανελλόπουλε, ἡ νύξ της 16ης πρὸς τὴν 17ην Ἀπριλίου, ὅτε ἀπεβιάσθημεν εἰς τὸν ὄρμον Βαλῆ (Bali). Αὐτόθι πρὸ τεσσάρων μηνῶν περιέμενον νὰ ἀναχωρήσωσι ἀπληπισμέναι οἰκογένεια, ἐντελῶς καταστραφεῖσαι ἐκ της ἐπελάσεως τῶν Τούρκων εἰς τὰ χωρία των. Οἱ δυστυχεῖς οὗτοι, καταληφθέντες ἐν ᾧ ἐκάθευδον, δὲν ἐπρόφθασαν ἢ νὰ δραπετεῦσωσι, χωρὶς νὰ δυνηθῶσι νὰ λάβωσι μεθ' ἑαυτῶν οὐδὲν ἐκ τῶν ἰδίων πραγμάτων, οὔτε καλύμματα, οὔτε ἱμάτια, οὔτε τροφάς. Εἶδον, κατὰ τὴν ὁκτάμηνον ἐν Κρήτῃ προλαβοῦσαν διαμονήν μου, οὐκ ὀλίγας ὁμοιομόρφους σκηνάς. Ἀνεπόλησα ἤδη ταύτας ἐν τῷ νῶ, καὶ τὸ ἀπέραντον μαρτυρολόγιον τοῦ λαοῦ τούτου μοὶ ἐφάνη οἶονεῖ ἐν τῶν στυγερωτέρων ἀνοσιουρημάτων της διπλωματίας μας. Τότε ἀνεμνήσθη τῶν ἐν τῷ τελευταίῳ ποιήματί του ὠραίων στίχων τοῦ διδασκάλου μας Βίκτωρος Οὐγγῶ.

L' amour du genre humain se double d'une haine
Egale au poids du joug, au froid noir de la chaîne,
Aux mensonges du prêtre, aux cruautés du roi.
Nous sommes rugissants et terribles. Pour-quoi?
Parce que nous aimons. Toutes ces hmbles têtes
Nous voulons les voir croître.

Ἄ! ναι, θὰ ἀπεκαθίστατό τις ἐκουσίως ἀπηνῆς, διορῶν ἀπάσας τὰς θηριωδίας, τὰς διαπραττομένας ἐν ὀνόματι της τάξεως, τῶν καθιερωμένων δικαιωμάτων τοῦ Σουλτάνου καὶ τῶν συναδέλφων του Ἡγεμόνων, τῶν ἀ-

θανάτων ἀρχῶν τοῦ 89 καὶ τοῦ διέθνους δικαίου.—Διατί ὄλοι οὗτοι οἱ δύστηνοι υφίστανται ἀκατανόμαστον μαρτύριον; Διότι, πλήρεις πίστεως εἰς τὰς ὑποσχέσεις της προστάτιδος των Γαλλίας ὅτι θέλει καταστήσει πανταχοῦ σεβαστὴν τὴν ἀρχὴν τῶν ἐθνικοτήτων, ἀπετόλμησαν νὰ ἐπιδιώξωσιν τὴν ἀπὸ της βαρβαρότητος ἀπαλλαγὴν των, ἐν ἣ τὸς διατηρεῖ ἡ σουλτανικὴ δεσποτεία, τὴν ἔνωσιν των μετὰ τῶν ἐλευθέρων ἀδελφῶν, καὶ τὴν ἀπόκτησιν ὁδῶν, σχολείων, λιμένων, ἐμπορίου, καὶ οἰκισμάτων, ἀντὶ φωλεῶν!

Παντοῦ ἀπερίγραπτος βράκωσις, ἔνθεν μὲν βράκη πεπαλαιωμένα, ἔνθεν δὲ βράκη, ἅπερ καταπίπτοντα εἰς τεμάχια ἀφίνουσι τὸ σῶμα γυμνὸν εἰς τὴν υγρότητα της νυκτὸς καὶ εἰς τὰς προσβολὰς μικρῶς τινος, προσγείρου καὶ παγερᾶς παραλίας. Παντοῦ ὅπου σκόπελος τις κρύπτει ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν σφαγῶν Τούρκων τὰς λάμψεις της φλογός, ἐκεῖ ἀνθρακίαι τις ἡμίσεστοι, παρ' ἣ ἀθροῖς θερμαίνονται οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι.

Πανικὸς φόβος κατέχει τοὺς πάντας μήπως τὸ πλοῖον ἀναχωρήσῃ δὲν τοὺς παραλάβῃ. Φαντάσθητι τοὺς ναυαγούς της Μεδούσης ἐνώπιον νηδός, ἥτις ἐπὶ στιγμὴν σταματᾷ φωνάζουσι, καὶ ἴσως δὲν θὰ τοὺς παραλάβῃ ποσῶς ὑπέκουσα εἰς δρακόντειόν τινα νόμον τοῦ νὰ μακρυνθῇ ἀπ' αὐτῶν.—Εὐτυχῶς τὸ τουρκικὸν ἀτμόπλοιον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στόλου, τὸ ἐπιτετραμμένον τὴν φρούρησιν της ἀκτῆς ταύτης, πλησίον τοῦ ὁποίου διήλθομεν, παραφυλάττει ἐπὶ τὸ τουρκικώτερον, τουτέστι ἅπαν τὸ πλήρωμα καθεύδει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐν τοῖς τῶν ἀξιωματικῶν κοιτώνισκοις, καὶ ἐν τοῖς δωμασίν των ναυτῶν. Ἡ νύξ εἶναι ζοφώδης, οὐδὲ ἀκτὶς σελήνης, ἥτις νὰ προδώσῃ τὴν ἀναχωρησὶν της Ἐνώσεως. Ἀφίχθημεν περὶ μέσας νύκτας, εἶναι ἤδη δύο ὠραι καὶ ὄλον σχεδὸν τὸ φορτίον μας ἀπεβιάσθη.—Διαβεβαίω τοὺς ἀτυχεῖς

τούτους ἰκέτας, ὅτι δὲν θέλομεν τοὺς ἐγκαταλείψει. Εἰσι τοποθετημένοι ὄσον τὸ δυνατόν πλησιέστερον πρὸς τὸ μέρος, ὅπου προσεγγίζουσιν αἱ λέμβοι μας, οὕτως ὥστε ἅμα τῇ προσκλήσει νὰ προσέλθωσιν ἔτοιμοι καὶ νὰ μὴ διαχωρισθῶσιν ἀπ' ἀλλήλων, διὰ νὰ δυναθῇ ἐκάστη μήτηρ νὰ ἐπιβιβάσθῃ μετὰ τῶν τρυφερῶν τέκνων της, ἅπερ θλίβει κύκλω της ἀνυπομόνως. Ἐκπατρίζονται οἱ δυστυχεῖς διὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν των, ἵνα μὴ ἔτι πλέον μένωσι, δι' ἀτελευτήτους μῆνας, αἰστοὶ καὶ ἄστεγοι ἐπὶ νοσερῶν ἀκτῶν. Καὶ διὰ ποίαν ἄλλην προσέτι ἀπελευθέρωσιν! Ἡξέυρετε, ὅτι, μεθ' ὅλας τὰς περιποιήσεις ὧν ἔτυχον, πλείονες τῶν διςχιλίων ἐκ τῶν προσφύγων τούτων ἀπέθανον ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ ὡς ἐκ τῶν παρελθόντων κακοπαθημάτων, τῆς ἀλλαγῆς τοῦ κλίματος, καὶ ἐξ ἀναποφύκτων εἰς τοιοῦτου εἶδους συσσωρεύσεις ταλαιπωριῶν.

Τέλος καὶ ὁ ὕστατος σάκκος ἀλεύρου ἀπεβιβάσθη ἔτοιμοι ἵνα ἐμβάσωμεν τὰ γυναικόπαιδα. Διότι ἡ διαταγὴ εἶναι αὐστηροτάτη, νὰ μὴ γίνῃ δεκτὸς οὐδεὶς ἀνήρ ἀξιώμαχος, καὶ ὁ πατήρ τῆς οἰκογενείας, ὅστις συνάδουσε τὰ ἴδια γυναικόπαιδα, πρέπει νὰ τὰ ἐγκαταλείψῃ ἐνταῦθα, οἰαδῆποτε καὶ ἂν ὦσι αἱ τρομακτικαὶ ἀνησυχίαι του ἐπὶ τῆς μελλούσης τύχης των. Ἄπαντες συβρέουσι περὶ τοῦ ἀκατίου, ὅπερ ἐν ῥοπῇ βλέμματος πληροῦται καὶ ἐκκινεῖ. Φωναὶ σπαρκατικαὶ εἶναι μήτηρ τις, ἥτις εἰσήγαγε τὰ τέκνα της ἐντὸς τῆς λέμβου, καὶ δὲν ἠδυνήθη αὕτη νὰ λάβῃ θέσιν νομίζει ὅτι δὲν θὰ κατορθώσῃ πλέον νὰ ἀναχωρήσῃ ἐὰν δὲν συναπέλθῃ τότε, καὶ ἀναβρίχεται ἐπὶ τοῦ ἀκατίου. Οἱ ναύκληροι, μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ βυθίσωσι τὴν λέμβον, ἀνασύρουσι τὴν δύμοιρον ταύτην ὑδατοσαγῆ ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἥτις τὴν ἐκάλυπτε μέχρι τῶν ὤμων.

Τὸ πᾶν ἐν τῷ μέσῳ βαθυτάτου σκότους, τοσοῦτον συνηρεφούς, ὥστε σταθεῖς πλησίον τῆς λέμβου ἐπὶ τῆς

ἄμμου δυσκόλως διακρίνω τὰ καθέκαστα τοῦ δράματος τούτου. Τὸ πᾶν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πατάγου τῶν κυμάτων, ἅπερ παφλάζουσιν ἐπὶ τῶν πλησίον σκοπέλων, τὸ πᾶν ὑπὸ τὸν τρόμον, μήπως τὸ πλοῖον τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου, αἴφνης ἀφυπνισμένον καὶ ὑποπτέον τὴν ἐν ταῖς παραλίαις ἐκείναις παρουσίαν μας, ἐπήρχετο νὰ κανονοβολήσῃ τὰς γυναῖκας ταύτας, καὶ πληρώσῃ αἵματος καὶ πτωμάτων τὴν ἀκτὴν.

Ἄλλη τις λέμβος πληροῦται ὡσάυτως. Τὰ βρέφη ἔξωλα καθ' ἣν στιγμήν οἱ ἡμέτεροι τὰ λαμβάνουσι καὶ βυθίζόμενοι μέχρι τῆς ὀσφύος τὰ μεταφέρουσιν ἐντὸς αὐτῆς τὰ πτωχὰ κλαυθυρίζουν, φωνάζουν, δὲν ἐνοοῦν τίποτε ἐκ τῆς παραδόξου ταύτης σκηνῆς. — Ἐκάστη λέμβος βυθίζεται εἰς τὸ σκότος καὶ ἄγει πρὸς τὸ ἤρεμον καὶ ἄφωτον πλοῖόν μας. Καὶ δὴ ἐκεῖ ἀπαιτεῖται νὰ ἀναβιβάσωσι προπετῶς ὅλα ταῦτα τὰ βρέφη, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς καὶ τῶν κυμάτων, ἅπερ ὑψοῦσι τὴν λέμβον μέχρι τοῦ νὰ σπρώξωσιν ἀποτόμως αὐτὴν ἐπὶ τῆς ἀναβάθρας τοῦ πλοίου. Πρέπει νὰ δράτωμεν τῆς καταλλήλου στιγμῆς, ὥστε οὐδὲν ἐξ αὐτῶν νὰ μὴ συντριβῇ, ἢ νὰ καταπέσῃ ἐντὸς τῆς θαλάσσης. Εἶναι φρικῶδες οὐδὲν σκληρότερον μὲ λυπεῖ ἢ τὸ ἐπ' αὐτοῦ σκέπτεσθαι. Ἐπὶ τοῦ καταβεβρεγμένου ὑπὸ τῆς θαλάσσης καταστρώματος τοῦ ἀτμοπλοίου, τὰ γυναικόπαιδα ταῦτα μέλλει νὰ πάθωσι καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Δὲν μὲ ἐκπλήττει παντάπασιν ἐὰν ἀποθάνῃ τις πρὸ τῆς ἀφίξεως. — Τέλος αὐριον θὰ φθάσωσιν εἰς Σύρον, ὅπου θὰ εὔρωσιν συμπατριώτας ὅπως τὰ περιθάψωσιν ἐὰν κατ' εὐτυχίαν δὲν συναντήσωσιν εἰς τὸν διάπλουον πλοῖόν τι τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου, χαριτοβρύτου καὶ ἀγαθοτάτου Ἡγεμόνος, ὅπως κανονοβολήσῃ κατ' αὐτῶν. Μία μόνη δωδεκάς οἰκογενειῶν εὗρισκετο ἐπὶ τοῦ ὄρμου ὅτε ἐγένετο ἡ ἀποβίβασις ἡμῶν, καὶ ὡς ἐκ τούτου κατωρθώσαμεν νὰ ἐπιβιβαθῶσιν ἅπασαι ἂν ἦσαν πολυκριθ-

μίτεροι, καθὼς συνέβη πολλάκις, ὅθ' ἐχρειάζετο νὰ γίνῃ ἐκλογή καὶ νὰ μὴ τὰς παραλάβωμεν ὅλας δι' ἔλλειψιν ἐπικροῦς χρόνου, καὶ ἡ σκηνὴ αὕτη θὰ ἀπέβαινε ἔτι μᾶλλον φρικώδης.

III

Εἶναι ἡ τετάρτη τῆς Πρωίας. Ἡ Ἑνωσις ἀπομακρύνεται πρὸ πολλοῦ ἤδη, διότι ὡς ἐκ τῆς ἐποχῆς ταύτης αἱ πρῶται λάμψεις τῆς Ηῠς ἤρξαντο πρὸ μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας. Ἀποχαιρετῶ τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον μᾶς προκατεῖ εἰς Κρήτην, δι' ἐνὸς τελευταίου βλέμματος ἀποχαιρετισμοῦ, καὶ εὐχομαι νὰ μὴ τὸ ἐπανίδῳ ἢ μετὰ τὴν τελείαν ἀπελευθέρωσιν τῆς νήσου. — Ἐπὶ τῆς παραλίας ὑπελείφθημεν μόνοι ἡμεῖς οἱ ἐξ Ἑλλάδος ὀρμηθέντες, ἐγὼ ὅστις μόνος ἐκπροσωπῶ ἐνταῦθα τὴν Γαλλίαν καὶ τὰς ζωνρὰς αὐτῆς συμπαιθεῖας διὰ λαὸν τοσοῦτον ἀπανθρώπως ἐγκυκταλειμμένον, καὶ οἱ Κρήτες οἱ ὀδηγήσαντες τὰς οἰκογενείας των εἰς τὴν παραλίαν, ὅπου καὶ τὰς ἐγκατέλιπον, καὶ οἱ ὁποῖοι δι' ἐνὸς ἀνησυχίου βλέμματος ἐπειρῶντο νὰ διασχίσωσι τὰ σκότη. Ἰστανται σύννοες, ἀκίνητοι, ἐρωτῶντες ἀλλήλους περιπαθῶς, μὴ αἱ σύζυγοι αὐτῶν καὶ τὰ τέκνα κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἐξωλοθρεύθησαν ὑπὸ τῶν θωμακτικῶν σφαιρῶν. Κλίνουσι τὰ ὦτα καὶ δὲν ἀκούουσι εὐτυχῶς εἰμὴ τὸν φλοῖσθον τῶν κυμάτων. Αἱ οἰκογένειαι, ἀπαυδήσασαι πλέον ἀναμένουσαι ἐπὶ μακρὸν καὶ ἀνωφελῶς ἐπὶ τῆς ἀφιλοξένου ἀκτῆς, ἀνήλθον εἰς πλησίον τι κείμενον μοναστήριον, ὅπως εὔρωσιν ἄτυλον. — Συμπατριώτης τις ἐδράμε νὰ τὰς εἰδοποιήσῃ. Ἰδοὺ κατέρχονται στιχηδόν. Ἄλλ' ἤδη εἶναι ἀργά. Θὰ ἀναγκασθῶσιν ἴσως νὰ περιμένωσιν εἰσέτι τέσσαρας μῆνας εἰς τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὴν ἀθλιότητα, ἄχρῃ οὐ νέα εὐκαιρία παρουσιασθῇ ὅπως ἀναχωρήσωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Θάρρος, φίλτατέ μοι Κανελλόπουλε. Ἡ χρῆσις πολλοῦ ἵνα ὑποστῶ τὸσαύτας

ταλαιπωρίας, τῶν δυνάων μόνῃ ἢ θεᾷ μὲ τῆκει πολὺ πλέον ἢ ἐὰν ἦσαν ἐδικαί μου.

Προσεχῶς θὰ σὰς ἀφηγηθῶ καὶ ἄλλας ἐρημώσεως σκηνάς, διὰ τὰς ὁποίας ἐπιλείπει με ὁ χρόνος. Ὁ ταχυδρόμος μας ἀναχωρεῖ.

Ὅλος ὑμέτερος
ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ ΦΛΟΥΡΑΝ.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΠΟΙΗΜΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

ΥΠΟ ΔΟΡΑΟΥ Γ. ΒΥΡΩΝΟΣ.

Μεταφρασθὲν καταλογάδην

Ἰπὸ Δ. Σ. Ἀραβαντινοῦ.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Ἐπὶ Νικολάου τοῦ Γ'. (εἰς ὃν παρὰ τοῦ ποιητοῦ ἀντικατέστη τὸ ψευδώνυμον Ἄζος), ἡ Φεβρουάριος ἐστιγματίσθη ὑπὸ οἰκογενειακῆς τραγωδίας. Ἐπὶ τῇ αὐτοπτικῇ μαρτυρίᾳ αὐτικοῦ τινος θεράποντος, ὁ μαρκίων Ἑρτίς ἀνεκάλυψε τὸν αἰμομικτικὴν ἔρωτα τῆς Παρισίνης, συνένου αὐτοῦ, καὶ τοῦ Οὐύγου, νοβογενοῦς τέκνου του, εὐειδοῦς καὶ ἀκλίμου νεανίου ἑκαρτομύθησαν δ' ἀμφότεροι ἐν τῇ ἀεροπόλει, ἀποφάσει τοῦ πατρὸς καὶ συζύγου, τῇ αὐτῶν θανατώσει καὶ τῷ ἴδιῳ αἵματι ἐπιζήσαντος. Δυστυχῆς ἂν ἦσαν ἐνοχοί, δυστυχίστερος ἂν ἄβῳσι. Καὶ κατὰ τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν περίπτωσιν, δὲν δύναμαι νὰ ἐγκρίνω τοιαύτην πράξιν αὐστηρῶς δικαιοσύνης, ἀπὸ μέρους πατρὸς.

Γιῶδων. Σάμμιττα Τόμ. Γ'. Σ. 476.

A.

Αὕτη εἶνε ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἡ ἀηδὼν λαρυγγίζει ἐν τῷ φυλλώματι τοὺς τακεροῦς τερετισμούς της, καθ' ἣν ἡ μυστικὴ τῶν ἐρασῶν διάλεκτος ἐρωτύλους ὄρκους ὑποψαλλίζει, ἢ δὲ αὐτὴ συγκερᾷ πρὸς τὸ ἴδιον τὸ τῶν ὑδάτων μορμύρισμα, οὕτως ὥστε προκύπτει συμφωνία τις, ἀρμονία, τὰ φιλέρημα ὦτα κατακηλοῦτα. Τὸ ἄνθος ὑποτρέμει ἐκ δρόσου, ὁ δὲ οὐρανὸς ἐξ ἀστέρων, τὸ σαπφειρόχρουν τῶν ὑδάτων ἀποβάνει ἐπιπολὺ βαθύτερον, ἀ-

μαυρότερον τὸ γλοερὸν τῶν φύλλων, επικρατεῖ δὲ ἡ θνήσκουσα ἐκείνη σκυαύγεια, τὸ ὑπόζοφον ἐκεῖνο φῶς, ἡ τοσοῦτον γλυκερὰ καὶ διαυγὴς ἐκείνη σκυαία, τὰ διαδεχόμενα τὴν τοῦ ἡλίου δύσιν, ὁπότε, σὺν τῇ ἀκτίνι τῆς ἐπιτελλούσης σελήνης, ἀπέρχεται ὁ ἔσπερος.

Β'.

Ἄλλ' ἡ Παρισίνη βεβαίως δὲν καταλείπει τοιαύτην ὥραν τὰ δώματά της, ὅπως ἐνωτισθῇ τὸν κελαρυσμὸν τῶν καταβρέοντων ὑδάτων, οὐδ' ἐξεγείρεται ὀψὲ τῆς νυκτός, ὅπως θεαθῇ τὴν ἀστερόστικτον κυάνειον ἀψίδα, καθότι, ἀν ζητῇ σκίασμα τι διὰ τῶν ἀλσῶν τοῦ Ἑστίου κήπου, καὶ αὐτόθι κάθηται, δὲν δρμάται ἐκ τοῦ πόθου τοῦ νάναπνεύσει τὰς μυροβολίας τῶν ἀνθηρῶν βιάτων. Ἡ Παρισίνη ἴσταται ἀκροαζομένη, οὐχὶ ὅμως τὰ ληλήματα τοῦ νυκτερινοῦ πτηνοῦ, καίτοι τὸ ὠτίον τῆς μέλος, ὅχι ὀλιγώτερον ἠδύφθογγον, προσδοκεῖ. . . Θροῦς βημάτων διεισδύει διὰ τοῦ πικνώματος τῶν κλάδων. . . Αἱ παρειαί της ὠχρῶσιν. . . ἡ καρδία της πάλ्लεται ἀνασκιρτῶσα. . . διὰ δὲ τῶν σαλευομένων κλάδων διαπερᾶ ἕως εἰς τὴν ἀκοήν της ἔρατεινὴ τις φωνή, ἣτις τὸ αἶμα εἰς τὰς παρειαί της, ὅθεν ἀπεχώρει, ἀνακαλεῖ, καὶ ἀναίρει τὸ σέρνον της. Ἐτι ἐν βῆμα, καὶ δύο σῆθη θέλουσιν ἐνωθῆ. . . Ὁ δὲ ἐραστὴς προσπίπτει ἤδη παρὰ τοὺς πόδας της.

Γ'.

Τώρα τί σημαίνει τὸ σύμπαν, ὡς πρὸς τοὺς δύο εὐδαίμονας, καὶ ὅτι ἐν αὐτῷ συμβαίνει καὶ πνέει; πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς, πρὸς τὰς καρδίας ἐκείνας ὁ οὐρανὸς, ἡ γῆ εἶνε κενὴ ἔρημος. Ὀλιγωροῦντες, ὡς ἀνθρώπιοι σκελετοί, πρὸς πᾶν τὸ κείμενον ἄνω, κάτω αὐτῶν, δὲν ἔχουν πνοήν καὶ ζωήν, εἰμὴ διὰ μόνον τὸν ἔρωτα, πᾶν ἄλλο τι φροῦδον ἐγένετο ἐκ τοῦ

νοός των. Ἡ βακχεία ἐκχέεται εἰς διαπύρους στεναγμοὺς, καὶ τοσοῦτον ὀξεία, ὥστε, ἀν διήρκει, θὰ ἐξεβῆ-γνυς τὴν καρδίαν ὑπὸ τὴν παραφορὰν τῆς ἡδονῆς. Τὸ φάσμα τοῦ ἀμαρτήματος καὶ τοῦ κινδύνου δὲν ἐπέρχεται, ὅπως τοὺς παρενοχλήσῃ ἐν τῷ παροξυσμῷ τῆς χαρμονῆς ἐκείνης. Ὁ φόβος ἄρὰ γε ἰσχύει, ἐν τοιαύταις στιγμαῖς, νὰ χαλιναγωγῆσῃ τὸν αἰσθανθέντα τὸ κράτος τοῦ ἔρωτος; τίς τάχα, τίς σκέπτεται, ὅτι αἱ ὦραι εἶνε ὀραπέτιδες; . . . Φεῦ δὲ ἀπέδραν, καὶ ἐπάναγκες, οἴμοι! νὰ ἀνανήψωμεν, πρηνὴ ἐννοήσωμεν, ὅτι τοσοῦτον φιλή ὀπτασία ἀπέπτῃ ἀνεπιστρεπτέ.

Δ'.

Νωθρῶς καὶ δισταζόντες, κατέλιπον τὸν τόπον ἐκεῖνον, κρύφιον τῶν ἐνόχων ἡδονῶν των ἄσυλον. Καίτοι ἡ ἐλπίς τῆς ἐπανάδου καὶ ἡ ὑπόσχεσις παρεμυθούντο, ἐν τῇ ἀσπασμῷ ἐκείνῳ, τὰς καρδίας των, ἐθλίβοντο τοσοῦτον, ὡς ἀν ἦτο ὁ πανύστατος ἀσπασμός. Οἱ ἀλλεπάλληλοι στεναγμοί, οἱ μακροὶ ἀγκαλισμοί, τὰ μανδαλωτὰ φιλήματα, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Παρισίνης ἀντανακλᾶται ὁ οὐρανός, ὁ οὐρανός παρ' οὗ ἀελοπεῖ νὰ τύχη συγγνώμης, ὡσεὶ ἀνά ἕκαστον ἀσπασμόν ἐφοβεῖτο σιωπηλὸν μάρτυρα τοῦ ἐγκλήματός της. . . οἱ στεναγμοί, αἱ περιπτύξεις τοὺς κατεῖχον συνημμένους καὶ ἐγκαθειργμένους ἐν τῇ παραβύστω ἐκείνῃ γωνίᾳ. Πλὴν ἠγγικεν ἡ ὥρα ἡ διαχωρίζουσα αὐτούς. Καταβεβλημένοι ὑπὸ τοῦ κρυφίου ἐκείνου βίγους, καὶ ἀδημοσύνης ἔμπλοει, τῆς ἐκάστοτε παρακολουθούσης τὰς πονηρὰς πράξεις, ἀπεμακρύνθησαν.

Ε'.

Ὁ δὲ Οὐγὸς ἀνέκαμψεν εἰς τὴν μονήρη εὐνήν του, ζηλυτοπῶν τὸν ἀλότριον παρακοίτην. Πλὴν ἀλλ' ἡ γυνὴ ἐδῆσε γὰ στήριξιν τὴν ἄπιστον

κεφαλὴν της ἐπὶ τῆς ἐμπιστευτικῆς τοῦ συζύγου καρδίας. Σπασμώδης τρόμος φαίνεται διαταράττων τοὺς ὕπνους της, καὶ ἐκ τοῦ πυρέσσοντος προσώπου της ὑποδηλοῦται ὁποῖα φαντάσματα συσκοτίζουν τὴν διάνοιάν της. Τονθορύζει, ἐνειροπολοῦσα, ὄνομά τι, ὅπερ δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ ἐπαναλάβῃ ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἡμέρας. . . Περιπτύσσει τὸν σῦνευόν της. . . τὸν πιέζει ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἣτις δὲν πάλ्लεται ὑπὲρ αὐτοῦ. . . Ἐν τοιαύτῃ γλυκερᾷ περιπλοκῇ ὁ Ἄζος ἀφυπνίζεται, καὶ τοὺς διακαεῖς στόνους, καὶ τὰς θωπεῖας θαβῆει (τάλας ἠπατημένος!) πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνομένους, καὶ λογιέται πανευτυχῆς, καὶ παρολίγον νάναλυθῇ αἴφνης εἰς θαλερὰ δάκρυα ἐπὶ τῆς λατρευούσης αὐτὸν, ἔτι καὶ ἐν ἀνείροις.

ΣΤ'.

Καὶ περιβάλλει καὶ περιθλίβει τὴν προσφιλεῖ ὑπνώττουςαν, τείνει μετ' ἐπιστασίας τὸ οὐς εἰς τὴν διακκομπένην ἐκείνην λέξιν, καὶ ἀκροᾶται. . . Ὁποῖος τρόμος συνέσχευ αἴφνης τὸν Ἄνακτα, ὡς εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς φρικταίας τῶν Χερουβιμ σάλπιγγος; ὁ οὐδέποτε φοβερωτέρα ἀπόφασις θὰ βροντήσῃ εἰς τὰς ἀκοάς του, ὁπότε ἐξεγερθῇ τοῦ ἐσχάτου ὕπνου, καὶ ἐξέλθῃ τοῦ τύμβου, ὅπως παρουσιασθῇ κατέναντι τοῦ Αἰωνίου! . . . Καὶ ἔχει μέγα δίκαιον. Μία μόνη λέξις κατατρέφει ἄρθον τὴν ἐπίγειόν του εἰρήνην, καὶ, φεῦ, διὰ παντός! Αὐτῇ, ἐνυπνιαζομένη, ἐξεστόμισεν ὄνομα τοιοῦτον, ἀποκαλύψαν τὸ ἐγκλήμα της καὶ τὸ αἴσχος τοῦ ὁποῖου προέδωκεν ἀνδρός. Ὁποῖον ὄνομα εἶναι τοῦτο, ὅπερ ἐβόησε φρικτῶς εἰς τὰ ὠτα ἐκείνα, ὡσπερ τὸ ἐξηγριωμένον κύμα, τὸ ἐκβράσσον κατὰ σκοπέλων τετραυσαμένην σκινίδα, καὶ ἐσφραγδῶν ἐπὶ ὀξυβελῶν σπιλάδων τοὺς ἀτυχεῖς, οὓς ὁ δῖνος καταβροχθίζει, οὐδ' ἀναφέρει πλέον ἐκ τῆς ἀβύσσου; Καὶ ὅπερ τοσοῦτον συνετάρξαε τὴν

ψυχὴν του; . . . Τί ὄνομα εἶνε τοῦτο; Τὸ τοῦ Οὐγού! τοῦ τέκνου του! . . . οὐδέποτε θὰ τὸ ἐφαντάζετο ὁ πατρικός του νοῦς! Ὁ Οὐγὸς βλαστὸς ἐρωμένης γυναικὸς, συλληφθεὶς πρὸς βλάβην του, κρύφιος νεανικῆς παρετροπῆς καρπός, ὅτε τὴν Δευκὴν, ἀνουν κορασίδα, ἐφρεναπάτησε, τὴν Δευκὴν, ἣτις ἔδωκε πίστιν εἰς τὸν λόγον του, καὶ ἦν ἔπειτα ὁ Ἄζος ἀπηξίωσε νὰ νυμφευθῇ.

Ζ'.

Διέδραμεν ἡ χεὶρ ἐπὶ τοῦ ξίφους, ἀλλ' ὅμως τὸ ἀπώθησεν αὐθις, πρηνὴ τὸ ἐκσπάση ἕως τῆς ἀκωκῆς. Ὁ ἡγεμὼν ἀδυνατεῖ, καίπερ παναξίαν θανάτου, νὰ νεκρώσῃ τοιαύτην καλλομένην, ἣτις αὐτόθι προσεμεῖδία ἐρασμίως κατ' ὕπνου. Δὲν ἠθέλησε προστούτοις νὰ τὴν ἐξεγείρῃ, ἀλλ' ἔστησεν ἀσκαρδαμυκτὴ ἐπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα, ὡς τε ἀν αὐτῇ ἀφυπνίζετο τότε, θὰ ἐπήγνυεν ἐκεῖνος πᾶσαν ζωτικὴν αἰσθησίν της, καὶ θὰ τὴν κατέσπα καὶ πάλιν εἰς τὸν ὕπνον. Ἄφθονοι θρόμβοι κρυεροῦ ἰδρώτος διηυλάκιζον τὸ τοῦ Ἄζου μέτωπον, καὶ λοξὰς ἀκτῖνας ἐξέπεμπε τοῦτο εἰς τὸ φέγγος λυχνίας. Καὶ αὐτῇ εἰς σιωπηλὴν ἀνάπαυσιν ἤδη μετατρέπεται, ἐνῶ ὁ ἐπαχρίστερος τῆς ἐκδικήσεως στοχασμὸς ἀριθμεῖ τὰς ἡμέρας της.

Η'.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Ἄζος ἐπερωτᾶ τοὺς οἰκέτας, ἐκ δὲ τῆς ὁμοφώνου πολλῶν ἐπιβεβαιώσεως πληροφορεῖται τι ἐπὶ μᾶλλον ὀδυνηρὸν ἀναντιβῆρητους ἐνδείξεις τοῦ ἐγκλήματος αὐτῶν καὶ τῆς ἐκυτοῦ ἀτιμώσεως. Ἐν γνώσει οὔσαι τοῦ μυστικοῦ ἐκείνου, καὶ ἐπὶ μακρὸν συγκρόπτουσαι αὐτὸ αἱ περιδεῖς θεράπαινοι, προνοοῦν περὶ τῆς ἰδίας ἀπαλλαγῆς, καὶ μῶμον, καὶ αἴσχος, καὶ τιμωρίαν προσάπτουσιν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς Παρισίνης, ἀποκαλύπτουσαι εἰς τὸν ἡγεμόνα πᾶν ὅτι ἀ-

κριθέστερον επισφραγίζε: τὴν ἀλήθειαν. Αὐτὸς δὲ, πληγεί; τὰ ὦτα καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῶν ἀφηγηθέντων, δὲν ἐρωτᾷ περαιτέρω, οὐδὲ χρῆζει ἐρωτήσεων.

Θ'.

Μὴ ἀνεχόμενος ἀναβολὴν ὁ ἀρχηγέτης τοῦ ἑστέιου οἴκου, καθέζεται κριτῆς ἐπὶ τοῦ θρόνου, παρίστανται δὲ οἱ βαρῶνοί του καὶ οἱ σωματοφύλακές του. Ἀντιμέτωποι πρόκεινται οἱ ἔνοχοι... ἀμφοτέρω εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας... Καὶ ἡ μὲν ὁπόσον εἶνε περικαλλῆς! Ἄσπλος ὁ ἕτερος καὶ ἀλυσίδετος... Ὡ Χριστέ! οὕτως εἶνε πρέπον νὰ παρουσιάζεται υἱὸς ἐνώπιον πατρὸς; Ὁ Οὐγος ὄφειλε σήμερον νὰ ἐμφανισθῆ αὐτόσε, ὅπως ἀκροασθῆ παρὰ τοῦ μένεα πνέντος γεννήτορος ἀπόφασιν θανατόνουσαν, κατῆσχύνουσαν αὐτόν! οὐδὲν ἤττον, δὲν φαίνεται ἐπτοημένος, καίτοι δὲν ἐξῆλθεν ἐτιλέξις ἐκ τῶν χειλέων του.

Ι'.

Ὁχροπρόσωπος, ἀκίνητοῦσα, σιωπῆρὰ ἡ Παρισίνη ἀναμένει τὴν καταδίκην της. Ὁπόσον, οἴμοι, ἀλλοῖα τῆς ἀλλοτὲ ποτε ἐνδιαπειρούσης συνήθως, ἐν μιᾷ περιωπῇ, θυμηδίαν καὶ ἰλαρότητα εἰς τὰς πομπώδεις αἰθούσας, ὅπου συνέβρεε τὸ ἄωτον τῶν ἱπποτῶν, ὅπως τὴν προσφέρει τὸ σέβας του, αἱ δὲ μᾶλλον ἐπαφρόδιτοι καὶ ἐπαίνεσται δέσποιναι ἐφιλοτιμοῦντο ν' ἀπομιμηθοῦν τὸ εὐλαλον, τὸ εὐχαρι καὶ εὐσυμπερίφορον αὐτῆς! Ἄν τότε ἐν μόνον δάκρυ κατελείβετο τῶν ὀφθαλμῶν της, μυρίους πολεμιστὰς θὰ ἔβλεπεν ἐξορμῶντας πρὸς διεκδίκησίν της, μυρία ξίφη ἀπογυμνούμενα. Τώρα δὲ;... δεινὴ μεταβολή! δύνεται αὕτη νὰ ποιήσῃ νεῦμα τι; εἰς τὸ νεῦμα δ' ἐκεῖνο τίς ἤθελεν ἐγερθῆ; Ἄπαντες ἐκδοτοὶ εἰς βαθειαν σιγὴν, τὸ πρόσωπον κυπτὸν, συνωφρυωμένον τὸ μέτωπον, συνεσαυρωμένους τοὺς βραχίονας καὶ τὸ ἦθος

ἀπαθὲς καὶ σοβαρὸν ἔχοντες, ἀσθενῶς καὶ μόλις κατέχουν τὸν σαρδῶνιον, τὸν εἰς τὰ χεῖλη των ἐπανθοῦντα. Αἱ δέσποιναι, οἱ ἱππῶται, οἱ αὐλικοὶ τοιουτοτρόπως τὴν περιστοιχοῦσιν ὁ δὲ πεφιλημένος ἀνὴρ, ὅστις, ἐλεύθερον ἔχων τὸν βραχίονα, εἰς μίαν μόνην τῶν ὀφθαλμῶν τις βίπην θὰ ἐδράττετο τῆς λόγχης, σπεύδων πρὸς λύτρωσιν ἐκείνης, ἢ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὁ ἀνὴρ οὗτος, ἀλούς ὑπὸ ἐπαράτου ἔρωτος πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς του σύζυγον, κεῖται σιδηροδέσμιος. Καίτοι δὲ ἴσται παρ' αὐτὴν, τυρλώττει πρὸς τὰ δάκρυα τῶν ὀμμάτων ἐκείνων, περιλύπων ὑπὲρ αὐτοῦ μᾶλλον ἢ ὑπὲρ αὐτῆς; ἀβλεπτεῖ τὰ ἔγαπητὰ ἐκεῖνα βλέφαρα, ὅπου συνήθως, ἐν ποίᾳ χροίᾳ χαίνου ἴου, ἐπλανῶντό ποτε αἱ φλέβες ἐπὶ περιόμφου ἀλαβάστρου, λίαν ἐπαγωγῶς τὰ φιλήματα προκαλοῦντος. Τώρα δὲ αὐτὰ, διαφλεγόμενα ὑπὸ πελιδνοῦ πυρός, φαίνονται αὐτομάτως συγκλειόμενα, μάλιστα, ὡς πεπλῖον τι, ἡρέμα χαλῶμενα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐκείνων, ἑτεροπλανῶν, βραχέων, οἵτινες ὑπὸ βραδυσταλάκτων σταγόνων ὀλοῦν καταβρέχονται.

ΙΑ'.

Οὐδ' ἴσως θὰ ἐκράτει τοὺς θρήνους, εἶδεν ὅμως τὰ βλέμματα πάντων ἐπ' αὐτοῦ ἐστυλωμένα, καὶ κατέπεψε τὰ ἐτοιμόρροπα δακρυά του. Ἐφερὲν ὑψηλὰ τὸ μέτωπον, γνοφῶδες καὶ ἀγέρωχον, καὶ μεθ' ὅλον τὸ ἄλγος, τὸ κατατρυχὸν τὰ ἐνδόμυχα τῆς ψυχῆς του, ὁ Οὐγος δὲν κατέβη, ἐν τῇ ὀμηγύρει ἐκείνη, μέτρι τῆς ἀνανδρίας τοῦ κλαυμοῦ. Οὐχ ἤττον, τὰ ὄμματά του δὲν ἀπεκόπησαν ν' ἀτενίσωσι πρὸς τὴν κατώδυνον ἐκείνην. Ἡ ἀναπόλησις τῶν ὀποίων ἀπέπτυσαν ὄρων, τὸ ἔγκλημά του, ὁ ἔρωτος του, ἡ ἀθλιότης, εἰς ἣν περιέπεσεν, ἡ ὀργὴ τοῦ πατρὸς, ἡ δικαία τῶν ἐναρέτων βδελυγμία, ἡ μοῖρα, ἡ καταθλίβουσα αὐτόν ἐν τε τῇ ζωῇ καὶ ἐν τῷ θανάτῳ, ἡ τύχη αὐτῆς... πάντα ταῦτα κατένυξαν τὴν καρδίαν τοῦ Οὐγος, οὐδ' ἔσχε τὴν

γενναιότητα νὰ προσβλέψῃ ἐπὶ τοῦ πρώτου ἐκείνου, τοῦ παρὰ τοῦ θανάτου ἐσφραγισμένου, καθότι, προδιδόμενος ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, δὲν θὰ ἔτθετο νὰ υποκρύψῃ τὴν θυμικὴν ἀγωνίαν του ἐπὶ τοσοῦτοις δεινοῖς, ὧν αὐτὸς οὗτος ἐγένετο ὁ παραίτιος.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Δ' ΑΛΜΑΝΤΗΣ

Ἡ

Τὸ θῦμα τῶν παραπτωμάτων τυφλῆς

καὶ μοχθηρᾶς νεότητος.

(Ὁρα φυλλάδιον 14ον)

Διαμένω ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐν τῷ τερπνῷ ἐκείνῳ ἀναχωρητηρίῳ, ὅπου ἠσθάνομην τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ νὰ βλέπω ὅ, τι ἐλάτρευον παρετήρουν ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς μου ἐνέπνευσε τῇ Κλημεντίᾳ εὐθυμίαν καὶ ζωηρότητα, μεταδιδούσα; αὐτῇ νέα θέλητρα τῆς διέφρυγον χριεντισμοὶ ἀφελείας, ἐκείνων τῆς εὐφύας ἀναντιβρήτως προτιμότεροι. Πόσον αἱ διαλάμψεις, οὕτως εἰπεῖν, τῆς ψυχῆς εἶναι πολύτιμοι δι' ἐραστὴν ποθοῦντα νὰ συλλέξῃ πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ κολακεύσῃ τὸν ἔρωτά του! Ἐκοιμώμην πάντοτε ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς Κλημεντίας, καὶ τὴν αὐτὴν ἐδοκίμαζον μαγειρίαν καὶ ἔκσχισιν ἣν καὶ τὸ πρῶτον. Ἄντι νὰ παραδώσω ἑμαυτὸν εἰς τὸν ὕπνον, ὀλόκληρον διέρχομαι νύκτα γράφων ὅσα ἤθελον νὰ εἶπω πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ Κέρσαν τῇ περιεγγραφον τὸν ἔρωτά μου διὰ τῶν ζωηροτέρων εἰκόνων τῇ ὤμμου αἰωνίαν, ἀναλλοίωτον σταθερότητα, καὶ ἐπεραίου τὴν ἐπιστολήν μου διαμαρτυρόμενος ἐνώπιον οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὅτι πλὴν αὐτῆς δὲν ἤθελον λάβῃ ἄλλην σύζυγον, ἐὰν ἡ προσφορὰ τῆς δε-

ξιᾶς καὶ τῆς καρδίας μου τὴν εὐηρέστει. Ἀναζητῶ τρόπον ὅπως τῇ ἐγχειρίσω τὴν ἐπιστολήν ταύτην, καὶ ὠφελῆθαι ἐκ τινος στιγμῆς εὐκαιρίας, παρρησιαζῶ μετὰ ζωηρότητος αὐτῆν. Ἡ Κλημεντία ἀποποιουμένη νὰ τὴν δεχθῆ, μοὶ δεικνύει λύπην βλέπω νέφος δακρυῶν σκοτιζόν τοὺς ὠραίους μέλανας ὀφθαλμούς της; μόλις προφθάνει νὰ μοὶ εἴπῃ

—Ὁ πατήρ μου μοὶ ἐσύστησε νὰ μὴ δέχωμαι οὐδεμίαν ἐπιστολήν διατείνεται ὅτι τοῦτο εἶναι προσβολὴ πρὸς κόρην καλῶς ἀνατετραμμένην οὐδ' ἐπερίμενον παρ' ὕμων τὴν ὀλίγον ἐντιμον ταύτην διαγωγὴν.

Ἡ προυνσία τοῦ Κέρσαν μὲ ἐμποδίζει νὰ ἀπαντήσω ἠσθάνομην καιρίαν πάθησιν δυσχερεστήσας τὴν ἀξίεραστον αὐτοῦ θυγατέρα; ἕκαστον βλέμμα μου ἐπεκαλῆτο συγγνώμην ἠπόρων πῶς νὰ ἰσχυροποιήσω τὴν δικαιολόγησίν μου; σκέπτομαι ὅπως παρεμβάλω ἐν τῷ διαλόγῳ εἰκονικὴν τινα ἱστορίαν, ἐν ἣ περιέχον νέον καταβεβλημένον ὑπὸ τῆς λύπης καὶ τῆς μετάνοιας; ὑπέκλυον εἰς ἔρωτα φλογεράτατον καὶ ἔγραψεν πρὸς ὠραίαν καὶ ἐνάρετόν τινα κόρην τὴν ὀποίαν ἠγάπα.

Εὐθύς ὁ ἐντιμος Κέρσαν διέκοψε

—Καὶ ἡ νέα ἐδέχθη τὴν ἐπιστολήν;

—Ὀχι, ὑπέλαθον ἐγώ.

—Ἐξαίρετα, προσεπιλέγει ὁ ἱππότης; ἐὰν ἤθελε τὴν δεχθῆ, θὰ ἦτο κόρη ἄνευ τιμῆς.

Ἡ Κλημεντία ξίπτει ἐν βλέμμα καὶ ὠχρίᾳ. Ἐξακολουθῶ τὸ μυθιστόρημά μου καὶ περιγράφω τὸν νέον, ἀηλιπισμένον, λυπούμενον.

—Πολὺ δικαίως ἐλυπεῖτο, λέγει ὁ γέρον; ἡ διαγωγὴ αὕτη εἶναι κατάδηλος προσβολὴ πρὸς κόρην; δὲν διακαίουται τις νὰ γράφῃ πρὸς αὐτὴν δι' οὐδεμίαν ἄλλην αἰτίαν, ἢ τὴν τοῦ γάμου, καὶ πρέπει μάλιστα ἡ ἐπιστολὴ νὰ παρρησιασθῆ πρὸς τοὺς γονεῖς.

Δὲν ἐτόλμων νὰ θεωρήσω τὴν Κλημεντίαν κατὰ πρόσωπον; ἀπειράκις ἦλθον εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ ριφθῶ πρὸ

τῶν ποδῶν τοῦ Κέρσαν, νὰ τῷ ὁμολογήσω ὅτι ἠγάπων τὴν θυγατέρα του, καὶ νὰ τὴν ζητήσω παρ' αὐτοῦ εἰς σύζυγόν μου· ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ἤτοι μὲ ζῶμην νὰ προβάλω τὴν αἴτησιν ταύτην, ἀνεμνησκόμεν ὅτι δὲν μοι ἐπέτρεπετο νὰ συνάψω γάμον ἄνευ τῆς ἀδείας τῆς οἰκογενείας μου· ἡ ἡλικία μου μοι ἀφῆρει πᾶσαν ἐλευθερίαν ὅπως ἀναλάβω οἰκονόμησον ὑπόσχεσιν. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἐπαναπαυθῶ εἰς γλυκεῖάν τινα ἐλπίδα· ἐπερίμενον ἦδη ὅτι ἐκ πρώτης ἀφετηρίας ὁ Ἰππότης ἤθελε μὲ πέμψῃ ὅπως λάβω τὴν τοῦ πατρὸς μου συναίνεσιν.

Μετὰ τὴν δυσμενῆ ταύτην στιγμήν, δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀποκορύψω τὴν βραθεῖν μελαγχολίαν μου. Ἐπανευρίσκομαι μόνος μετὰ τῆς Κλημεντίας, ἥτις μὲ φωνὴν μειλιχίαν μέχρι τῆς καρδίας μου εἰσδύσασαν μοι λέγει·

Κύριε Κόμη, πολὺ λυπημένος μοι φαίνεσθε.

Ῥίπτομαι εὐθὺς εἰς τοὺς πόδας τῆς.

— Ἄ! θὰ ἀποθάνω, δεσποσύνη, σὰς ἐλύπησα, σὰς δυσχρέστησα ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν στιγμήν, ἐγὼ, ὅστις θὰ προσέφερον τὴν ζωὴν μου ὅπως ἀζιωθῶ ἑνὸς μόνου βλέμματός σας! Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, ὡραία Κλημεντία, ἦτο ἡ πιστὴ ἐξεκόνισις τῶν αἰσθημάτων μου, ἔρωτος προτύπου· σὰς ὠμίλουν περὶ τοῦ πάθους ἐκείνου, ὅπερ θὰ μὲ φέρῃ εἰς τὸν τάφον, ἐὰν δὲν εὐδοκήσητε νὰ τὸ συμερισθῆτε· σὰς προσήνεγκον τὴν δεξιάν μου, ὅλην μου τὴν ψυχὴν· ναί, οἱ γονεῖς μου θὰ ἐννοήσωσι τὰς παραφοράς μου· ναί, θεῖα Κλημεντία, φλέγομαι ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ ἐνωθῶ μεθ' ὑμῶν· ἀλλὰ κατὰδέχθητε μόνον νὰ μοι εἴπητε, ὅτι δὲν θὰ ἀπορρίψητε τὴν πρότασίν μου.

— Κύριε, ἀποκρίνεται ἡ ἑρασμία αὐτῆ κόρη μὲ φωνὴν ὑποτρέμουσαν, Κύριε, θὰ ὑποκύψω εἰς ὅ,τι μὲ προστάξῃ ὁ πατήρ μου.

— Ἄλλ' ἐὰν αὐτὸς συγκατανεύσῃ, δὲν θὰ ἀντιτείνητε ὑμεῖς νὰ φέρητε τὸ ὄνομα συζύγου μου;

— Ὡ, οὐδόλως, Κύριε.

Ἡ ἀφέλεια αὕτη μὲ ἀφῆρπασεν. Ἡ Κλημεντία ἐννοεῖ ὅτι τρόπον τινὰ ἀφῆκε νὰ τῇ διαφύγῃ τὸ μυστικὸν αὐτῆς, καὶ θέλει νὰ προφασισθῇ πως ὅτι εἶπε πολὺ.

— Ἐ! καὶ διατί, ἀξιολάτρευτος Κλημεντία, προσπαθεῖτε νὰ μὲ στερήσητε ἡδονῆς, ἣν ἤθελον ἀνταλλάξῃ ἀντ' ὅλου τοῦ πλοῦτου μου, καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς ζωῆς μου; διατί νὰ μεταμεληθῆτε ὅτι μὲ ἀπεκαταστήσατε τὸν ἄλθιωτερον τῶν ἀνθρώπων; Κλημεντία ἑκατοντάκις ἐπαναλάβατε ὅτι κατὰδέχεσθε νὰ εὐαρεστῆσθε ἐπὶ τῇ λατρείᾳ μου, καὶ ὅτι μὲ δέχεσθε διὰ σύζυγόν σας. Πάντοτε θὰ ἦμαι ὁ ἑραστής σας, ὁ τρυφερὸς ἑραστής σας, ὁ περιπαθέστερος λάτρης σας· προσφιλὴς Κλημεντία, ὑποχρεοῦμαι ἐνταῦθα διὰ τῶν ἱερωτέρων ὀρκῶν, ὅπως ἐπιταχύνω τὴν ἔνωσιν ταύτην, τὸ ἀντικείμενον ὄλων τῶν πόθων μου· ναί ἡμεῖς εἴμεθα συνδεδεμένοι ἤδη διὰ τοῦ συζυγικοῦ δεσμοῦ. Δέχθητι, Θεέ μου, τὴν ὑπόσχεσίν μου ταύτην, βίβον ἐπ' ἐμοῦ θάνατον, ἐὰν δειχθῶ ἐπιλήσιμων τῆς ἐπιστήμου ταύτης ὑποσχέσεως, ἡ μᾶλλον ἂς μισηθῶ παρὰ τῆς Κλημεντίας, τοῦτο δὲ εἶναι δι' ἐμὲ ἡ φρικωδεστέρα ποινή. Θὰ ἰδῶ τὴν οἰκογενεῖάν μου, καὶ θέλω ἐπανέλθῃ ἐνταῦθα ὡχωρῶμένος, οὕτως εἰπεῖν, καὶ ὑποστηρίζομενος ὑπὸ τῆς συγκαταθέσεώς των, ὅπως φανερώσω τὰ πάντα τῷ Κυρίῳ Κέρσαν. . . εἰπέτε μοι, λοιπὸν, Κλημεντία, εἰπέτε μοι ὅτι μὲ ἀγαπάτε.

Ἡ Κλημεντία δὲν μοι ἀποκρίνεται, ἀλλ' ἐκπέμπουσα βραθὴν στεναγμὸν ἀνακράζει·

— Ἄ! Κύριε Κόμη, τί ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ; ὁ πατήρ μου πολλάκις μοι ἐπανέλαθεν, ὅτι κόρη ἐντιμὸς δὲν ὠφειλέ ποτε νὰ εἴπῃ ὅτι ἠγάπα. . . Ὁπόταν συζευθῶμεν. . . τότε θὰ μάθετε. . . πᾶν ὅ,τι αἰσθάνεται ἡ καρδιά μου.

Πόσον ἡ ἀπλοϊκότης αὕτη ἐπέτεινε τὴν μαγεῖαν, ἐν ἣ ἤμην βεβουθισμένος! Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἀπὸ

στιγμῆ; εἰς στιγμήν, ἡ Κλημεντία ἐφαίνετό μοι εὐεδεστέρα, μᾶλλον ἀξιολάτρευτος, καὶ μετὰ τῶν θελημάτων τῆς συνηύξανε καὶ τὸ πάθος μου. Ἐφ' ὅσον συνεχέστερον μοι τὸ ἐπέτρεπαν τὰ καθήκοντά μου, ἐπορευόμην εἰς τὸ τερπνὸν ἐκεῖνο ἀναχωρητήριον, καὶ ἐξηκολούθησα κρύπτων ἀπὸ τοῦ φίλου μου τὴν αἰτίαν. Ἐκολακεύομην ὅτι οἱ συγγενεῖς μου πληροφορηθέντες περὶ τῆς κλίσεώς μου ἤθελον ἐπιδοκιμάσῃ αὐτὴν, καὶ ἄνευ ἐνδοιασμοῦ ἤθελον δώσῃ τὴν συγκατάθεσίν των εἰς συνοικέσιον, ὅπερ μόνη ἡ ἑλλειψὶς πλοῦτου ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ δυσανάλογον.

Ἡμέραν τινὰ περιπατῶν μετὰ τοῦ Κυρ. Κέρσαν, ἠθέλησα χωρὶς νὰ ἐξέλθω τῶν ὀρίων νὰ ἀνακαλύψω τοὺς σκοπούς του. Τῷ ἐξεθίαζον τὰς χάριτας τῆς Κλημεντίας, τὰ ἔξοχα αὐτῆς πλεονεκτήματα.

— Δὲν δύνασθε, ἔλεγον, νὰ ἐλπίζετε ἢ αἰσιῶν τι συνοικέσιον.

— Ναί, Κύριε Κόμη, μοι ἀπαντᾷ ὁ Ἰππότης, ὡς πρὸς τὰ αἰσθητάματα εἶναι ἀληθές, ὅτι αὕτη εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ἀληθοῦς εὐτυχίας· ἀλλ' ἡ κόρη μου δὲν εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ νομρευθῇ ἄνδρα πλούσιον καὶ εὐπορον, καὶ ὅστις ἐπιδικῶναι νὰ συνδεθῇ μὲ ἐπωφελῆ συγγένειαν. Εἰς τὴν ἡλικίαν σας, Κύριε, βλέπει τις μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας, ἐνῶ τὸ πλείστον μέρος τῶν συγγενῶν κατ' ἄλλον τρόπον ἀφορῶσιν εἰς ἔνωσιν, τὴν ὁποῖαν σχεδὸν πάντοτε ὑποτάσσουσιν εἰς τὴν εὐπορίαν. Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ θέλω ὁ σύζυγος τῆς Κλημεντίας νὰ ἔχῃ τὴν μετριότητά μας· θὰ ἦμεθα μᾶλλον ἴσοι, καὶ ἐπομένως μᾶλλον ἠνωμένοι καὶ εὐτυχέστεροι.

Ἀπέσχον τοῦ νὰ ἐμπιστευθῶ τῇ Κλημεντίᾳ τοὺς λόγους τούτους τοῦ πάππου τῆς· ἄλλως τε τὰ παρ' αὐτοῦ προβαλλόμενα προσκόμματα, μοι ἐφαινοντο εὐκόλα νὰ ὑπερπηδηθῶσι. Δυσκόλως πείθεται ἡ νεότης, ὅτι ὁ ἔρωτος δέον νὰ ὑπέικῃ εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον, καὶ ὀλιγώτερον ἀκόμη εἰς τὸν πλοῦτον. Ἐγὼ

δὲν ἀμφίβαλλον ὅτι ὁ Κύριος Κέρσαν κατείχετο ὑπὸ τῶν παρακολουθουσῶν προβεβηκυῖαν ἡλικίαν ἰδιοτροπιῶν, καὶ ταῦτοχρόνως ἤμην βέβαιος ὅτι ὁ πατήρ μου θὰ παρεχόμενος εἰς τὸ πάθος μου πᾶν ὅ,τι ἔπλασε τοῦτο.

Πλησιάζω, φίλε μου, εἰς τὴν στιγμήν, ἥτις ἐδηλητήριασε τὴν ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μου, καὶ ἐν τῇ βυχῇ μου ἐπήνεγκε τὴν παραγῆν καὶ τοὺς ἐλέγχους. Ἐμεθυσκόμεν ὑπὸ ἀγνοῦ ἔρωτος· ἐγευόμην τῶν γλυκυτάτων ἐκείνων ἡδονῶν, τῶν ὑπὸ τῆς ἀρετῆς ἐπιδοκιμαζομένων· ἐμάθονον διὰ τῆς πείρας, ὅτι ὁ ἀληθὴς ἔρωτος τρέφεται ὑπὸ τῶν ἡδαισῶν ἐκείνων ἀπολαύσεων, αἵτινες δὲν διεφθάρσαν οὐδὲ ἠσχημίσθησαν ὑπὸ τῆς ὑλικότητος τῶν αἰσθημάτων. Τίς ἡ ὠθήσασά με καὶ ἀγαγοῦσα εἰς τὸν κρημνὸν εἰμαρμένη; Ἄ! δὲν εἶμαι ἐγὼ τὸ μόνον θῦμα, ὅπερ τὸ παράπτωμά μου ἐκρήμινεν ἐν αὐτῷ! Δὲν ἀναπολῶ τὴν ἐποχὴν χωρὶς νὰ μὴ χύσω δάκρυα· ἀναντιβῆθῶς εἶμαι ἔνοχος, Ἰππότα, ὁ μᾶλλον ἔνοχος τῶν θνητῶν· ἐπρόδωσα τὴν ἀθωότητα! Ἡμεῖς οἱ στρατιωτικοὶ δυνάμεθα αὐτοβούλως νὰ καταφύγωμεν εἰς τὸ σκῶμμα ἢ εἰς τὴν εὐτραπελίαν· ἡ καρδιά μου δὲν παραδέχεται ταῦτα· σὰς τὸ ἐπαναλέγω, οὐδέποτε θὰ συγχωρήσω ἑμαυτόν. Πῶς νὰ σὰς περιγράψω τὴν σκηνὴν ταύτην τοσοῦτον ὑβριστικὴν πρὸς τὴν τιμὴν, ἂς εἴπωμεν μάλιστα, πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα;

Τὴν ἡμέραν δὲν ἠδυνάμην νὰ εὐρωπρόφασιν ὅπως λάβω συνέντευξιν μετὰ τῆς Κλημεντίας, καὶ παντὶ τρόπῳ ἠθέλον νὰ ἐπιτύχω τὴν τοσοῦτον ἐνδιαφέρουσαν ταύτην συνδιάλεξιν. Συλλαμβάνω τὸ σχέδιον νὰ εἰσέλθω ἐν τῷ κοιτῶνί τῆς, ἀφοῦ πάντες ἐγκαταλειφθῶσιν εἰς τὸν ὕπνον, σταθερῶς ἀποφασίσας νὰ μὴν ὑπερβῶ τὰ ὅρια τοῦ σεβασμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζον ἀδιάσπαστον ἀπὸ τοῦ ἔρωτός μου. Παρητήρησα ὅτι ἡ Κλημεντία συνεχῶς ἄφινε τὸ κλειδίον εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς· ἐν τῇ ἐξοχῇ εὐρίσκει τις ἀκόμη τὴν πολυτίμον ἐκείνην ἀ-

σφάλευν, ήτις είναι εξωρισμένη από τας πόλεις. Ο υπό της Κλημεντίας κατεχόμενος θάλαμος δέν άπειχεν εκείνου του Κυρ. Κέρσαν. Πραγματοποιώ τὸ σχέδιόν μου ὦ Θεέ μου! διατί δέν άπήνησα άνωτέρωλτα προκόμματo;

Τὸ μεσονύκτιον λοιπόν εἰσέρχομαι ἐν τῷ κοιτῶνι ὅπου άνεπαύετο ἡ κυρίαρχος αὐτῆ τῆς καρδίας μου. Ἐτρεμόν αὐτὸς ἐμκυτὸν ἐνθαξέρονά κλείω ὀπισθέν μου τὴν θύραν λαμπτήρ ἐπὶ τῆς ἐστίας θεθειμένος διέχεε σκιάφως τι, πολὺ ἀρκετὸν ὅπως μοὶ ἀποκαταστήσῃ ὄρατόν ὅ,τι ἡ φύσις ἐπλάσεν ἴσως ὠραιότερον. Ἡ Κλημεντία ἐκοιμάτο, τὴν κεφαλὴν στηρίζουσα ἐπὶ τοῦ βραχίονος; ἡ άγνότης, ἡ συνειδησις ἀδόλου ψυχῆς, ἡ ἀρετὴ αὐτῆ ἀνέπνεον ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐκείνου αἱ μακρὰί μέλαιναί αὐτῆς βλεφαρίδες χαμκιρπεῖς μετέδιδον νέκν λαμπρότητα εἰς τὸ λευκὸν τῆς ἐπιδερμίδος τῆς τὸ στόμα τῆς μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἀνά πᾶσαν στιγμὴν ἐχρωματίζετο ὑπὸ τοῦ ζωηροτέρου κοράλλου τὰ βλέμματά μου πάντα προσηλοῦνται ἐπὶ κόλπου, ὅστις ἡμίγυμος καὶ άσκεπής... παρρηρῶν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. Ὅποιά θεά! ὦ! εἰς τί ἐξέτελλῃ; ἐφαίνετο ὅτι ἡ ψυχὴ μου προωρίσθη ἵνα θυμυζῆ, ἵνα λατρεύῃ τὴν Κλημεντίαν. Ἐκάθησα πρὸς τὴν κλίνην τῆς, αὐτῆ δὲ άφυπνήσασα με βλέπει τετραχάλμνη, καὶ ἐκπέμπει τρόμου κρυγὴν.

—Μὴ φοβείσαι τίποτε, ὠραία Κλημεντία! εἴμι ἐγὼ ὁ ἔραστής σου ὅστις ἐρχεται νὰ σὲ λατρεύσῃ.

Ἡ Κλημεντία δέν με ἤκουεν ἤθελε νὰ καλέσῃ τοῦς ὑπηρέτας, ἀλλ' ἐγὼ τῆ ὑποδεικνύω ὅτι θά ἐπροκάλει δι' αμφοτέρους ὄλεθρον, ὅτι δέν ἦτο φόβος νὰ πᾶθῃ τι, ὅτι σκοπὸς τῆς παρατόλμου ἐπισκέψείας μου ἦτο νὰ τῆ δμιλήσω ἐλευθέρως περὶ ἔρωτος, πρὸς τὸν ὁποῖον δέν ἠδυνάμην πλέον νὰ ἀνθέξω. Ἡ Κλημεντία ἀποποιεῖται ἀπολύτως νὰ με ἀροασθῆ καὶ κλαίει με ἐξορρίζει νὰ φύγω ἐκείθεν ὕφιστα καὶ ἀπάσας αὐτῆς τὰς αἰσθήσεις

βίαιον καὶ αἰφνίδιον τάρχον, ἀδυνατούσα δὲ πλέον νὰ ὑποφέρῃ λειποθυμεῖ. Οὐδέποτε ὑπῆρξεν ὠραιότερα, οὐδὲ γοητευτικώτερα πρῶτῃ μου σκέψις ἦτο νὰ τὴν περιθάλλω ὁ βραχίων μου τὴν ὑπεστήριζεν ἠσθανόμην τὴν καρδίαν τῆς πάλλουσαν ἐπὶ τῆς ἰδικῆς μου, τὸ εἶμα μου προσέψυε τὸ ἰδικόν τῆς. Ἡ σιγὴ τῆς νυκτός, τὸ ἀσπινεὺς ἐκείνο φῶς, ὅπερ ἀμυδρῶς ἐφώτιζεν, ἡ ταραχὴ, ἡ ἀναστατώσις ἐν ἧ εὐρίσκοντο τοσαῦται καλλοναὶ εἰς ἕν καὶ μόνον πρόσωπον, ἤθελον ἀρκέσῃ ὅπως παρασίρωσι καὶ τὸν μάλλον εὐθύρρονά νοῦν ὁ ἀναπτυσσόμενος ἐκείνος κόλπος σπασματώδης, ἡ ὠραία ἐκείνη κόμη ἐν ἀταξία, ἡ τοσοῦτον ἐπαγωγὸς καὶ συγκινητικὴ ἐκείνη γλυκύτης διακεχυμένη ἐπὶ τοῦ ἡδέος καὶ γοητευτικοῦ ἐκείνου προσώπου, αἱ ἀνητυχίαι αἰδοῦς ἦν ὠραίως ὁ φόβος, πάντα τὰ διάφορα ταῦτα ἀντικείμενα με παραπειθῶν νὰ λησμονήσω ὅ,τι ὑπεσχέθην εἰς ἐμυτόν δέν βλέπω ἡ ἄγγελον καλλονῆς; ἀποκαθίσταμαι ὁ θηριωδέστερος, ὁ δυστροπώτερος τῶν ἀνθρώπων, ἐν βραχυλογίᾳ δέν ἔχω πλέον ἀρετὴν, νοῦν, χρηστότητα ὑπείλω εἰς τὰς παραφορὰς ὄλας, εἰς τὴν μανίαν πάθους ἀχαλινώτου. (ἀκολουθεῖ)

Ἡ Ἑλληνικὴ Μοῦσα ἔπρεπε νὰ τονίσῃ ἐν μέλος, μετὰ θάνατον, εἰς τὸν ἀτυχῆ ποίην τῆς Ἑλλάδος Ἡγεμόνα Ὁθωνα. Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς εἶναι γενναῖος καὶ ἀντιστάκκος. Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ τεθνεώτος πολεμίου δέν προσέρχεται μνηϊώδης ἵνα ἀνορύξῃ ὅτι καὶ τελέσῃ ὄργια κτηνώδη, ὡς οἱ βάρβαροι Ἀγαρηνοὶ, ἀλλ' ἵνα, λησμονῶν παρελθόντα δίκαια παράποννα, χύσῃ ἐν δάκρυ εἰλικρινοῦς συμπαιθείας, ἐν δάκρυ συγχωρήσεως. Τὸ αὐτὸ καὶ ἤδη συμβαίνει. Τέθνηκεν ὁ Ὁθων, καὶ κατ' αὐτοῦ δέν μνησικακεῖ πλέον ὁ ἀληθὴς Ἑλληγ' λησμονεῖ τὰ παραπτώματα, καὶ ἀναπολεῖ μόνον ὕμνων τὰς ἀρετάς. Ἴδου ὅθεν ὁ Κ. Ἀχ. Παράσχος, δερμηνεὺς τῶν τοῦ λαοῦ αἰσθημάτων γενόμενος, συνέθεσε ὠραῖον ἐλεγεῖον, ὅπερ ἀσμένως μεταφέρομεν εἰς τὰς στήλας μας.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

Εἰς τὸν πρῶτον Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος Ὁθωνα Α'.

Δέν ἐπέχυσεν ἡ λύρα ποτὲ ὕβρεις εἰς τοὺς τάρους. ΛΑΜΑΡΙΝΟΣ.

Ἄν πάντες ἐσιώπησαν εἰ ἀνδρῶν σου φίλοι, ὅς ἀπὸ σκότος ἔφερες βαθὺ εἰς τὴν ἡμέραν, Ἐάν δέν ἤνοιξεν οὐδεὶς καὶ διὰ σὲ τὰ χεῖλη, Ἄ' εἰς λήθην σ' ἐγκατέλειψαν θανάτου βαρυτέραν, Ἐγὼ ὁ πρὶν πολέμιος ἐν δάκρυον θά χύσω. Δέν λησμονῶ καθὼς αὐτοὶ πῶς βασιλεὺς μου ἦσαι...

Οἱ δυστυχεῖς! ἐξέπνευσεν ὁ ἄλλοτε θεὸς των, Ὁ βασιλεὺς, ὁ φίλος των, ἐξόριστος καὶ μόνος, καὶ δέν ὑγράνθη—Ἔψιξε θεῖ—ὁ εὐθαλμὸς των, Ἄ' εἰς δέν ἠκούσθη δι' αὐτὸν εὐγνωμοσύ νηστῆνος! Ὁ βασιλεὺς ἀπέθανεν! ὁ βασιλεὺς πλὴν ζήτω! Ἰδοὺ ὁ ἐπιτάφιος τῶν φίλων του τίς ἦτο...

Εὐγγνώμην, φίλοι μου νεκροὶ τῆς Κύθου, τῆς [Ναυπλίας,

Ἐάν ἐγὼ ὑπὲρ αὐτοῦ πικρὰν ὤδῃν τονίσω. Ἡξεύρω ποῖας εἶχατε ἀγγελικὰς καρδίας... Ὡ, ἄκλαυστον δέν θέλετε τὸν Ὁθωνα ν' ἀφῆσω! Ἄ, ὄχι, ὄχι δι' αὐτὸν τὰς χεῖράς σας κινεῖτε, καὶ τὰς πληγὰς σας κρύπτοντες νὰ ψάλω μοῦ [ζητεῖτε...

Ὡ, ναί! μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ ἡ ἔχθρα καὶ τὰ μίσῃ. Τὸν τάφον δέν ὑπερπιδᾷ παθῶν γηίνων κύμα! Ὁ ψάλτης θρόνους δύναται Καίσαρων νὰ κτυπήσῃ, Πλὴν εὐλαβεῖται τοὺς νεκροὺς, πλὴν συμπονεῖ τὸ [μνημα... Φεῦ εἶναι τόσον ἱερὸν τὸ ἄφωνον μνημεῖον, καὶ ἔτι ἱερώτερον τὸ πίπτον μεγαλεῖον!

Ἄ, ὄχι δέν παλινψιδῶ, εἴμ' ἀνθρωπος καὶ κλαίω! Ὅλους τοὺς κλαίω, καὶ αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς [ἀκόμα... Μὲ πᾶν ὅ,τι ὑπέφερε τὴν μετῆράν μου συνδέω, καὶ εἶναι ὄμμα ἀδελφοῦ τὸ δακρυσμένον ὄμμα! Μισῶ, μισῶ τὰ στέμματα τὰ γαύρως ὑψωμένα, Ἄλλ' ἀγαπῶ πλειότερον πολὺ τὰ συντριμμένα...

Ἄν κατ' ἐκείνου ἄλλοτε παράφορος ἀφέθην, Φερόμενος ὑπὸ πνοῇ ὀρητικῶν λαϊλάπων, Ἄν τὸν ἐτόξευσα ἄ' ἐγὼ εἰς τῶν παθῶν τὴν [μέθην, Τὸν Ἡγεμόνα πολεμῶν τὸν Ὁθωνα ἠγάπων! καὶ ὅταν, ὅταν ἔδωκε τῆς εἰμαρμένης δίκην, Ἐστέφθη με κυπάρισσον εὐθύς μετὰ τὴν νίκην...

Ὁ ἀτυχῆς! Κακὸς αὐτὸς, ποτὲ, ποτὲ δέν ἦτο Ἦτο παράδοξος ψυχὴ, ἀλλ' ἐκλεκτὴ καρδία Ἐπλάσθη διὰ τὸ καλὸν ἄ' εἰς ἄλλα ἐκινεῖτο, Τὸν ἐβρίψεν ἡ πεισμονὴ ἀλλ' ὄχι ἡ κακία. Δέν μᾶς ἐμίσει, καὶ τὴν γῆν τοῦ ὕψους του ἐπόνει. Κατηραμέν' οἱ φίλοι του ἄ' ἡ πεισμονὴ του μόνῃ!

Ἡμεῖς δέν τὸν ἐβρίψαμεν τοῦ θρόνου του Ἐκείνον, Τὸν ἐβρίψε τῶν φίλων του τὸ ψεῦδος ἄ' ἡ κακία. Ἐκείνοι ἐφαρμάκωσαν τὸ πρὶν εὐώδες κρῖνον, καὶ μαραμμένον, λαίλαπος τὸ ἔσυρε μανία... Ἡ μνήμη ἐπονείδιστος τῶν φίλων του νὰ μείνῃ Δέν τὸν ἐβρίψαμεν ἡμεῖς, τὸν ἐβρίψαν ἐκείνοι!

Ἡμεῖς τὸν ἠγαπήσαμεν, τὸν εἶχαμεν κυκλώσει Ὡς τέκνα του, καὶ ἡ πατρίς ἐοκίρτα ἐλευθέρα... Φεῦ εἰς τοὺς ὄφεις, διατὶ ἀκρόασιν νὰ δώσῃ; Δέν ἤθελε νὰ τὸν καλοῦν εἰ Ἑλληνας πατέρα... Ὡ, πῶς μᾶς παρεγνώρισεν, ὦ, πόσον μετεβλήθη! καὶ ὁμως ἔφερε πατέρα καρδίαν εἰς τὰ στήθη...

Πολλάκις ὁ ἀγωνιστὴς λιμώττων τοῦ ἀγῶνος, Ἐπέτα εἰς τ' ἀνάκτορα τοὺς ὑπερφυγῶς ἀφῖνων, Ἄ' ἐκ τοῦ καλοῦ ἡμειβετο ἐκείνου ἡγεμόνος. Εἰς τὴν αὐλὴν του ἔλεπες τοὺς πρώτους τῶν [Ἑλλήνων Τὸν Γρίβαν καὶ τὸν Νοταρᾶν, Μισούλην καὶ Γεν[ναῖον.

καὶ ὄχι, ὄχι συρφετὸν, ἀγνώριστον, τυχαῖον!...

Ἐκείνος τὴν Ἑλλάδα μας ἐπρόφθασεν ὠραίαν, Μόλις ἐξῆλθε τοῦ λαμπροῦ ἐπταετοῦς ἀγῶνος, Φορέσαν τῶν θερμοκυλῶν τὴν περικεφαλαίαν, καὶ ὄρου εἰς τὰς χεῖράς τῆς κρατοῦσαν ἀμαζόνος! Τὴν εἶδεν ὄλην λάμπουσαν καὶ χειροκροτου[μένην, καὶ με ἀγκάλην εἰς αὐτὴν ἐβρίθθη ανοιγμένην...

Ὡ χρόνε, μοχθηρὲ θεέ! τὰ πάντα ἀλλοιῶνεις Ὁδὲν λυπεῖσαι, καὶ οὐδὲν σοῦ εἰπέ ποτε αστάσου. Βαίνεις, καὶ ὄλα γίνονται πρὸ τῶν ποδῶν σου [κόνις...

Ποτὲ δέν ἐφοβήθην τι παρὰ τὸ βάδιμά σου Ἐμπρός! αἰετοποτε ἐμπρός! ἀμειλικτος κινεῖται, καὶ προχωρεῖς... ὦ, βάδιζε ἄ' ἐπάρατος νὰ ἦσαι!

Εἰπέ, εἰπέ τί ἔγεινεν, τί ἔγεινεν, ὦ γέρον, Ἐκείνος ὃν μᾶς ἔφερες ὠραῖον νεανίαν, Ἄγνὸν καὶ ἀναμάρτητον, καὶ ὃν ἠοπάσθη χαῖρον Τὸ ἔθνος;... φεῦ τὸν ἐπεμφες μακρὰν εἰς ἔξο[ρίαν, Μεσῆλικά, ἀμαρτωλὸν, με δάκρυ μετανοίας, Ἐκπνέοντα πᾶσαν στιγμὴν ὑπὸ τῆς νοσταλ[γίας...]

Τί ἄρα, τί ἐσκέπτετο ἐξόριστος! Ὅποιας
Κολάσεις θὰ ὑπέφερε σιγῶν; θὰ ἐνθυμεῖτο
Τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐφθόσεν ἰππεὺς πρὸ τῆς Ναυπλίας
Ἄπὸ ἐν Ἐθνῶν εὐγενῆς θερμῶς ἐπευφημεῖτο...
Τὴν τότε μέθην, τὰς λαμπρὰς ἐλπίδας, καὶ ἀκόμα
Πῶς ἐπανείδεν ὑπεροντῶν πάππων του τὸ δῶμα!

Εἰρήνη εἰς τὸν ὕπνο σου! ἀμέριμνος κοιμήσου...
Σὲ ἀμνηστεύει, ὦ νεκρὲ, τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων!
Δὲν ἐπταίω ἢ καρδία σου ἀν' ἐσφαλ' ἢ ζωὴ σου.
Ἐπὶ πρῆξες μόνον ἀτυχῆς κ' εἰς ἐποχὰς κινδύνων.
Εἰρήνη εἰς τοῦ τάφου σου, Μονάρχα, τὴν σκοτίαν,
Καρδίαν εἶχες Ἐλληνος ἀν' ὄχι καὶ πορείαν...

Ναὶ ἦτον Ἑλλήν Βασιλεὺς κ' ἰππότου εἶχεν αἶμα·
Τὸν ἐνθυμεῖσθε, Ἑλληνες, τὸν ἐνθυμεῖσθε ἔτι
Μὲ τοῦ ἀγῶνος τὴν στολὴν καὶ μὲ τὸ σῶφρον

Οἶμοι, τί κάμνουν οἱ καιροὶ, τί φέρουσι τὰ ἔτη!
Τὸν ἐνθυμεῖσθε μὲ λευκὴν φοροῦντα φουστανέλλαν
Ὅμοῦ μὲ τὸν Νικηταρᾶν, ὁμοῦ μὲ τὸν Ζαβέλλαν;

Μὲ εἶπον, ὅτι μὲ αὐτὴν ἐτέθη εἰς τὸ μνημα·
Τὴν ἤθελε καὶ σάβανον τὴν παλαιάν του εἰλην...
Ὅτι ὑπῆρξεν ἢ Ἑλλάς τὸ ὕστατόν του ῥήμα,
Καὶ ὅτ' ὑψώθη εἰς τ' οὐρανοῦ τὴν χρυσομένην

Τὸ ὄνομά της εὐλογῶν καὶ σφρέων πρὸς ἐκείνην,
Μὲ θολωμένον ὀφθαλμὸν, μ' ἀνεκφρασὸν δόδυνην...

Κοιμοῦ, ψυχὴ περίλυπος! κ' εἰς τὸ ψυχρὸν σου
Συγχώρει ὡς σὲ συγχωρεῖ τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων·
ὦ, εἶναι ἐλαφρότερον τοῦ στέμματος, τὸ χῶμα,

Καὶ ὑπ' αὐτὸ τὴν κεφαλὴν τὴν κουρασμένην
[κλίνον...]

Κοιμοῦ, Μονάρχα δυσυχῆ, Μονάρχαμου, κοιμήσου!
Εἶχε καιρὸν νὰ κοιμηθῆ ἢ ἀγρυπνος ψυχὴ σου!

ὦ, ἄνθη, ἄνθη εὖσσμα τοῦ Ἐμνητοῦ του δότε,
Τοῦ ὄρους του τοῦ προσφιλοῦς, τὴν μνήμην του νὰ
[βάνω]

Ὀλίγον χῶμα δότε με τῆς γῆς μας, Πατριῶται,
Νὰ ῥίψω εἰς τὸ σκυθρωπὸν μνημεῖόν του ἐπάνω!
Τὸ χῶμα τῆς πατρίδος του ὡς ξένον τὸν θαρύνει,
Καὶ θέλει χῶμα ἀττικὸν ἢ ζοφερά του κλίνη...

Ναὶ, φέρετε τὸ λαίψανον τὸ παραπονεμένον
Εἰς τὴν ὠραίαν Ἀττικὴν δι' ἣν ἐπένει τόσον·
Μνημεῖον σκάψατε εὐρὺ εἰς χῶρον ἀνθισμένον,
Τοῦ κυανοῦ μας οὐρανοῦ νὰ δέχεται τὴν δρόσον!
Τρεῖς πῆχεις δότε κ' εἰς αὐτὸν εἰς τὰ βασίλειά του,
Νὰ μὴ πλανᾷ ἐξόριστος ἀκόμη κ' ἢ σκιά του...

Ἐψώσατέ του ἐκ λευκοῦ μαρμάρου μαυσωλεῖον,
Ἐν μέσῳ τοῦ Πετιμεζᾶ, τοῦ Γρίβα, τοῦ Κριζιώτη,
Πλησίον τοῦ Πετρόμπεη, τοῦ Βέτσαρη πλησίον,
Ὁ Βασιλεὺς μὲ τὸν νεκρὸν σφραγίσαντος τὸν ὕπνόν του,
Καὶ θέσατέ τον μεταξὺ τῶν πρώτων τοῦ ἀγῶνος
Αὐτὸς ἄς μὴ τοῦ ἀρπαγῆ τοῦλάχιστον
[θρόνος]!

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΦΟΡΟΣ ΦΙΛΙΑΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΕΛΕΝΗΣ ΜΗΝΩΤΟΥ ΚΑΤΡΑΜΗ.

Θεέ μου! τί παράδοξο μυστήριον εἶναι τοῦτο,
Ποῦ βλέπουνε τὰ μάτια μου ἔς τὸ θέατρον τοῦ κόσμου!
Ἐδῶ χαραῖς καὶ ἑορταῖς, τραγοῦδια, πανηγύρια,
Ὅλοι χορεύουν, χαίρονται, ὁ κόσμος μὲ τὸν κόσμον,
Καὶ στόματα χαρμόσυνα «Χριστὸς ἀνέστη» ψάλλουν·
Κ' ἐκεῖ εἰς ἓνα σκοτεινὸν δωμάτιον τοῦ Χάρου,
Ἄγγελος ἓνας τ' οὐρανοῦ μ' ὑπομονὴν Ἀγγέλου,
Πάσχει τὰ θάσανα τοῦ Ἰώβ, χωρὶς ἀπὸ τὸ στόμα,
Τὸ στόμα ἐκεῖ ποῦ ὁ Ῥαφαὴλ τὸ ἤθελε ζηλεύσει,
Νὰ ἔβγαλῆ ἓνα παράπονον, ἓνα τοῦ πόνου ὄχι—
Κι' ἀν' ἔλειπε ἢ ἐλπίδα σου καὶ ἢ παρηγοριά σου,
Θεέ μου, τί θὰ ἐγένετο ὁ δυστυχῆς ἔς τὸν Κόσμον;
Ἢ ποῖος ἐχθρὸς τοῦ κάλλους σου, τὸ κάλλος σου τὸ θεῖον!

Ἐλένη ἐκαταράσθηκε, καὶ μία δὲν εἶδες ὥρα
Καλὴ, ἀλλὰ μόλις ἔλαμψε, ἢ λάμψις του ἐσβέσθη!
Ἢ μήπως εἶναι ἀλήθεια, πῶς εἰς τὸν Κόσμον τοῦτον
Οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ πολὺ ὀλίγον μένουσιν;
Μόλις ἢ λάμψις τους χυθῆ τὴν φύσιν νὰ στολίση
Ἐξαφνα πάλιν σβένεται, καὶ οἱ ἄγγελοι πετοῦνε
Ἐς τοὺς οὐρανοὺς, διότι ἐδῶ δὲν εἶναι ἢ κατοικία τους;
Πέτα καὶ σὺ λοιπὸν ἐκεῖ, ἀφοῦ ὁ Θεὸς τὸ θέλει,
Καὶ ψάλλουσα τὸν ὕμνον του, Ἐκείνον παρακάλει,
Νὰ στεῖλῃ θεῖα παρηγοριά ἔς ἐκείνους ποὺ σὲ κλαίνε.
Ἐπάνω δὲ εἰς τὸν τάφον σου ἐν ἄνθος καὶ ἐν δάκρυ
Δέξου ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς ἱεράς φιλίας.

Ζακύνθῳ 4. Ἀπριλίου 1868.

Δ. Δ. Μ.

ΠΟΘΟΣ.

Ἐπόθησα τὸν θάνατον,
Τῆς γῆς τὸ μαῦρον μνημα,
Τὸ μνημα ὅπ' ἐγκλείεται
Τοῦ βίου μας τὸ νῆμα·
Διὰ νὰ εὖρω ἄνεσιν
Τῶν τόσων μου δεινῶν
Ἐπολαυβάνων ἤσυχος
Ἦπνον παντοτεινόν.
Πρὶν ὅμως εἰς τοῦ μνήματος
Τὸ χῶμα προσεγγίσω,
Ἐπιθυμῶ τὸ ὕστατον
Ἐκείνην ν' ἀτενίσω,
Ἐκείνην ἣν ἠγάπησα,
Ἐστὴν κλίνην μου σιμὰ
Νὰ χύν' ἐπὶ τοῦ στήθους μου
Δαδὸ δάκρυα θερμά.
Καὶ πρὶν καὶ πρὶν ὁ θάνατος
Τὰ βλέφαρά μου κλείσῃ
Νὰ ἔλθῃ εἰς τὰ χεῖλη μου
Ἐν φίλημα ν' ἀφήσῃ
Μιγμένον μ' ἐν τῆς δάκρυον,
Μὲ ἀναστεναγμὸν,
Ἐμφαίνοντα τὸν ἔσχατον
Τῶν δύο χωρισμῶν.
Κι' ἀφίνουσα φιλήματα
Εἰς παγωμένον στόμα,
Ὅθεν μικρὰ ἐξέρχεται
Ἐναπνοὴ ἀκόμα,
Νὰ μ' ἀγκαλιάσῃ ἄπληστος
Μὲ πόνον ψυχικόν,
Καὶ τελευταῖον βλέμμα τῆς
Νὰ ῥίψ' ἐρωτικόν,

Κι' ἀρ' οὐ πλέον ὁ θάνατος
Τὰ κόκκαλά μου λύσει,
Νὰ ἔλθῃ μὲ τὰς χεῖράς της
Τοὺς ὀφθαλμοὺς νὰ κλείσῃ.
Τότ' ἢ ψυχὴ μου χαίρουσα
Θ' ἀπέλθῃ εἰς οὐρανοὺς,
Ἀφίνουσα τὸ σῶμά μου
Ἐρωτικὸς κλαυθμὸς.
Ἐκ Πύργου
Ἰωάννης Π. Κόκκαλης.

Παρακαλοῦμεθα νὰ δημοσιεύσω-
μεν τὴν ἐξῆς ἐπιτολὴν, ἣν ὁ ἔφο-
ρος τῆς Καισαροβασιλικῆς Βιβλιο-
θήκης τῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Αὐ-
στρίας ἐν Βιέννῃ ἀπήλυθε πρὸς τὸν
ἡμέτερον ἱστοριογράφον τῆς Ἐπιταγῆ-
σου Κ. Παναγιώτην Χιώτην, πέμ-
ψαντα ἐν ἀντίτυπον τῆς ἱστορίας
τῆς Ἐπιταγῆσου πρὸς τὸ Αὐτοκρα-
τορικὸν ἐκεῖνο Καθίδρυμα.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΥΓΟΥΣΤΗ
Παλατινῆ.

(Τόπος σφραγιδός).

Mentem alit et excolit.

Κύριε Καθηγητά!

Ὁ Πανοσιώτατος Κύριος Α. Χαριάτης
παρέδωκεν εἰς τὴν Αὐτοκρατορικὴν Βι-
βλιοθήκην τὸ ἀντίτυπον τῆς ὑμετέρας
ἱστορίας τῶν Ἰονίων νήσων, τὸ ὅποιον

ον εύρησθήητε νά προσφέρητε. Πιστεύσατε, Κύριε, ότι λίαν έξετιμήθη ή αξία του δωρετου δώρου, ως ήρισουρ γήματος πολυτιμοτάτου, καθ' όσον άφορξ την άκριβή έκτασιν γνώσεων έπιστημονικών και ένδιαφόρου ιστορικού. Εύχριστως λοιπόν και έγώ κατ' ίδιαν σπεύδω νά σας εκφράσω έν νόηματι του Καθιδρύματος, τό όποιον ένπιστεύθη ύπό την διεύθυνσιν μου, τά αισθήματα ειλικρινούς εύγνωμοσύνης, ού μόνον διά τό έθέν δάρον, αλλά και διά την άξιοστημιζώτον ύπόληψιν, ήν συναισθάνεσθε προς τό ύπερτατον Καθίδρυμα της Αύστριακής Αύτοκρατορίας, και προς τό όποιον ή προσφορά της ίσορίας σας θά ήναι βεβαίως εύγλωττος διερμηνεύς των αισθημάτων σας προς αυτό, ένθα εύρε τό άξιότιμον πόνημά σας θέσιν μεταξύ των νεωτέρων ιστορικών συγγραμμάτων των έξοχωτέρων συγγραφέων της Εύρώπης.

Δέχθητε, Κύριε, τάς επιθεβαιώσεις της ιδιαιτέρας μου ύπολήψεως.

Έν Βιέννη τάς τριάκοντα Μαρτ. 1868

Κυρίω Κυρίω Π. Χιώτη
Καθηγητή Έλληνικής Φιλολογίας.

Ηλίας Βαρών Ζεούρχ Βελλιγχάουσερ

ΜΟΙΚΙΑ.

—Ο Φραγκλίνος διεσκέδαζεν εις τό νά επαναλαμβάνη γνώμην τινά του Μαύρου του, όστις τώ έξήγησεν, ότε ήτο εις Λονδίνον, τί πράγμα ήτο ό εύγενής. — «Αύθέντα, τώ έλεγεν ό Αφρικανός, τό πάν εργάζεται εις τοϋτον τόν τόπον, ό ήλιος εργάζεται, ό άνεμος εργάζεται, τό πύρ εργάζεται, ό άτμός εργάζεται, ό κύων εργάζεται, ό βοϋς εργάζεται, ό ήπος εργάζεται, ό άνθρωπος εργάζεται, τό πάν εργάζεται, έκτός του χοίρου· αυτός τρώγει, κίσει, ποματίζει και σΊτ

δέν κάμνει καθ' όλην την ήμέραν. Ο χοίρος λοιπόν είναι ό μόνος εύγενής (Gentleman) της Αγγλίας».

—Είς καλός οίνοπότης έκαμνε τόν άκόλουθον περίεργον συλλογισμόν προς τόν πνευματικόν του, όστις τόν επέπληττε δι' εκείνην την έξιν του και τώ άπεκάλυπτεν ότι δέν θά επιτύχη ποτέ της ύγείας της ψυχής άνδέν διρθωθή. «Πότερ, ό καλός οίνος κάμνει τό καλόν αίμα, τό καλόν αίμα φύει τό καλόν πνεϋμα, τό καλόν πνεϋμα γεννά τάς όρθάς σκέψεις, αι όρθαι σκέψεις παράγουσι τάς άγαθάς πράξεις, αι άγαθαι πράξεις άποκαθιστώσιν ήμάς άξιους των άγαθών του ούρανού, τό καλόν κρασί θθεν δύναται νά μάς φέρη εις τόν παράδεισον. — Ούτω είναι,» άπήντησεν ό ιερεύς.

—Τρείς πληρεξούσιοι επιστρέφοντες εύθυμοι εκ της άγρραυλίας, ήρώτησαν χάριν διασκεδάσεως άμαξηλάτην τινά διατι ό πρῶτός του ήπος ήτο παχύς και οι έτεροι ίσχυοι. — Έπειδή, άπεκρίθη αυτός όστις τοϋς έγνώριζεν ό πρῶτός μου ήπος είναι ό πληρεξούσιος, οι δ' άλλοι οι πελάται του.

—Αλφόνσος ό Σοφοός, βασιλεύς της Αραγόνης, έλεγεν, ότι διά νά γίνη καλός γάμος άπαιτείται ό σύζυγος νά ήναι κωφοός, και ή σύζυγος τυφλή.

Λύσις

του έν τῷ προλαβόντι Δινίγματος.

ΜΥΛΩΘΡΟΣ.

ΜΗΛΟ, ΘΡΟΥΣ, ΡΟΥΣ,
ΟΥΣ, ΊΣ.

L'AMI DES ENFANTS.

JOURNAL ILLUSTRÉ PARAISSANT LES 10, 20 ET 30 DE CHAQUE MOIS.
SOUS LA DIRECT. DE M A. BALLOT, 28, RUE MONSIEUR-LE PRINCE PARIS.

Τὸ περιοδικὸν τοῦτο σύγγραμμα ὅπερ φέρει τὸν τίτλον «Ὁ Φίλος τῶν Παίδων» ἐκδίδεται εἰς Παρισίους τρίς τοῦ μηνὸς εἰς τεῦχος 16 σελίδων καὶ εἰς 8.ον Ἐκαστον τεῦχος ἐμπεριέχει 6 ἢ 8 εἰκονογραφίας γεγλυμμένας παρὰ τῶν διασημοτέρων καλλιτεχνῶν τῆς Γαλλίας καὶ καλύπτεται δι' ἐξωφύλλου.

Σκοπὸς τοῦ συγγράμματος εἶναι ἡ διὰ τῆς τέρψεως διδαγὴ τῶν παίδων καὶ ἡ διανοητικὴ αὐτῶν ἀνάπλασις κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀπὸ τῶν τακτικῶν τῶν μελετῶν ἀναπαύσεως. Τὸ ἐπωφελέστατον τοῦτο καὶ διδακτικώτατον διὰ τὴν νεότητα σύγγραμμα, τοῦ ὁποῦου τὸν ἀγαθὸν σκοπὸν δεικνύει ἡ ἀληθῶς εὐτελεῖς καὶ εὐχαιρετικὴ αὐτοῦ τιμὴ, συσταίνομεν πρὸς οὐδὲν ἐπιθυμοῦν νὰ δώσωσιν ὑγιᾶ καὶ σώφρονα ἀνατροφήν εἰς τὰ φίλτατα αὐτῶν τέκνα, χειραγωγοῦντες αὐτὰ συγχρόνως πρὸς ἐκμάθησιν μιᾶς τῶν μᾶλλον ἐν χρήσει εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν.

Ἡ ἐτησίᾳ αὐτοῦ συνδρομὴ ὄριστα διὰ τε τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Ἑλλάδα 9 Φραγ. προπληρωτέα.

Ἐπίσης ἐλκύομεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριάων ἡμῶν ἐπὶ τῶν ὧδε σημειουμένων θελκτικωτάτων συγγραμμάτων, ἐξαχθέντων ἐκ τοῦ καλάμου δῶν τῶν συντακτικῶν τοῦ «Φίλου τῶν παίδων».

LES

MES AVENTURES D' EDMOND

PAR MME MARIE LAUBOT.

Καὶ

LES MALHEURS SANS PAREILS D' UNE POUPEE EN CIRE

PAR MLLE MARIE GUERRIER DE HAUP.

Τὰ δύο ταῦτα συγγράμματα, ἅπερ ἐκδοθέντα ἐν Παρισίοις, τιμῶνται ἀντὶ φρ. 2,50, ἕκαστον, ἀποστέλλονται παρὰ τοῦ Κυρίου A. Ballot εἰς τοὺς Κυρ. συνδρομητὰς τοῦ «Φίλου τῶν παίδων» franco ἀντὶ μόνον φρ. 1,80. Ἐκαστος δὲ τῶν τόμων τούτων κοσμεῖται διὰ κεχρωματισμένου τίτλου ἐπὶ τοῦ περικαλύμματος, καὶ ὑπὸ 12 ὠραίων εἰκονογραφιῶν.

Οἱ εὐχαιροῦμενοι νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ εἰς τὸ Περιοδικὸν τοῦτο, ὡς καὶ εἰς τὴν ἐτέραν ἀξιόλογον ἐν Βρυξέλλαις ἐκδιδομένην ἐφημερίδα La Question d' Orient, περὶ ἧς λόγον ἐποιτσάμεθα ἐν τῷ προλαβόντι, ἀπευθυνθήτωσαν παρ' ἡμῖν.

Ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις τὸ Ε'. φυλλάδ. τοῦ Β'. Τόμου τοῦ μυθιστορήματος «Ἡ Κόμησσα Σαρὶν».